

צ'בזטי מוזהר"ן

קמא

דף קו:

עם

ביאור חברותא
ללימוד בעיון

תורה קסב

אמר שהמתמיד בלימוד ספרו יהיה נעשה איש כשר באמת
ובעל מה גדול כי יש בה עמקות נוראה שאין בשום ספר
(ה"מ שמו שמה)

תורה אור
 הושע יד (י) מי חכם ויבן
 אלה בָּנוּ וַיִּדְעוּם כִּי יִשְׂרָאֵל
 דָּרְכֵי יְהוָה וַיִּדְרְקוּם יִלְכוּ בָּם
 וּפְשָׁעֵיהֶם יִקְשְׁלוּ בָּם:
 תורה קס
 שיר השירים ה (ב) אָנֹכִי יִשְׁנֶה
 וְלִבִּי עַד קוֹל דּוֹדִי דּוֹפֵק
 פִּתְחֵי לִי אֲחֹתִי רַעְיִתִי וְיִנְתֵּנִי
 תִּקְרָתִי שְׂרָאשִׁי נִקְמָלָא קֵל
 קַנְזֻצוֹתֵי רִסְסֵי לְלֵהָ:
 תורה קסא
 דברים שפטים כ (ט) כִּי
 תִּצְוֶה אֶל עֵיר יְמִינֵי רִבְעִים
 לְהִלָּחֵם עֲלֶיהָ לְתַפְשָׁהּ לֹא
 תִּשְׁחָתֵת אֶת עַצְמָהּ לְגִדְחָהּ עֲלֵיו
 וְגָרְוֹן כִּי מִמֶּנּוּ תֵּאֱכַל וְאוֹתוֹ
 לֹא תִּקְרַח כִּי הָאָדָם עֵץ
 הַיֶּשֶׁהוּ לְבָא מִפְּנֵיךָ בְּמִצְוֹתֶיךָ:
 תהלים פח (יח) סִבּוּנֵי כַּפְּתִים
 קָל הַיּוֹם הַקִּיפוּ עָלַי יְהוָה:
 תורה קסג
 בראשית לך לך יב (טו)
 וַיִּרְאוּ אֹתָהּ שְׂרֵי פְרַעְיָה
 וַיְהִלְלוּ אֹתָהּ אֵל פְּרַעְיָה וַתִּקְחָהּ
 הָאִשָּׁה בֵּית פְּרַעְיָה:
 קהלת ח (ט) אֵת קָל הָאֵז
 רָאִיתִי וְנִתְּנָן אֶת לִבִּי לְכָל
 מַעֲשֵׂה אִשָּׁר נַעֲשֶׂה תַּחַת
 הַשָּׁמַיִם עַת אֲשֶׁר שָׁלַט הָאָדָם
 בְּאָרֶץ לְרַע לוֹ:
 ישעיהו ט (יט) וַיִּגְדֹּר עַל
 יְמִינֵיךָ וַיִּרְעַב וַיֵּאֱכַל עַל שְׂמֹאלוֹ
 וְלֹא יִשְׁבַּעוּ אִישׁ בְּשֵׁר רֵעֵוֹ
 יֵאֱכָלוּ:
 תהלים קו (ה) הִנֵּה רִבְעִים גַּם
 צְמֵאִים נִפְשָׁם בְּקֶהֱם תִּמְשָׁקוּ:

קו: ליקומי

נמצא שיש בהטל שני כחות, להמית ולחיות כנ"ל, כן נעשה מהתורות הנ"ל על ידי בחינות הנ"ל, שהם ממש בבחי' הטל הגשמי, נעשה מזה מ"ל. **וצדיקים ילכו בם וכו'** [א] כנ"ל: פאחר שאמר תורה הזאת, ענה ואמר, אבל לא מצאתי מקרא או איזהו מארז"ל, למצוא בו דברים אלה, אפשר לומר מצא אחד שיוכל למצוא דברים אלה באיזה מקרא או מארז"ל, והזכיר אז מה שאמר ר' יהושע (סוטה פ"ה) מי יגלה עפר מעיניך ריב"ז שהיית אומר עתיד דור א' וכו' שאין לו מקרא מן התורה והלא עקיבא"ה תלמידך מוצא לו מקרא מן התורה]:

קס [א] הדפק דופק ונוקש באדם [א]. לפעמים הוא נוקש באדם ומזכיר אותו לעבודת הש"י, בבחי' (ש"ה ה) **קול דודי דופק**, ולפעמים הוא מזכיר את האדם לעבירה ח"ו, כי הדפק בא מן הנשימה [א], והנשימה בא מן האוויר ע"י הדיבור, וכפי הדיבור כן נעשה הדפק אם לטוב או להיפך:

קסא [ב] המחלוקת מגביה ומרים את האדם [א], כי האדם עין השדה (דברים כ), והנה עין המונח על הארץ, א"א לו להגביה א"ע, כ"א על ידי שבאין עליו מים שומפין, אזי המים מרימין ונושאין את העין, והמחלוקת נקרא מים [א] כמ"ש (תהלים פח) **פבוני כמים כל היום הקיפו עלי יחד**:

קסב [ב] בימי המגיד ז"ל [ב] היה איש עשיר ומיוחד, והיה מתנגד לאנשי המגיד, וספרו לו אנשיו מזה האיש, ואמר להם שיראו לקרב אותו אליו, ולהשתדל בזה מאד ולהתפלל להש"י שיעזור להם, וכן עשו עד שעזרם ה'. שהביאו אותו להמגיד ז"ל, ונעשה איש כשר ורא שמים, אך התחיל לירד מנכסיו, ואמר המגיד ז"ל, שאלו שניהם א"א שיהיו במקום אחד, היינו תורה וגדולה, כי הרוצה להחכים ידרים להעשיר יצפין (כ"ב כה ע"ב). נמצא כשרוצה להחכים עומד לדרום. ע"כ א"א לו להעשיר, כי כשהוא בדרום אזי איננו בצפון ועשירות בצפון, וכן להיפך, כ"א אם הוא בתכלית העניויות שהוא אין ממש, אזי אינו עומד בשום צד, כי א"א לומר עליו שהוא בצפון או בדרום מאחר שהוא אין ואפם ממש, ע"כ אפשר שיהי' תורה וגדולה במקום אחד, כגון משרע"ה ורבינו הקדוש [א].

קסג [ג] לפעמים מונח הדיבור ומוכן לצאת, ואינו יוצא דרך הפה כ"א דרך העורף, [א] (וממש אפשר לשמוע כמה פעמים שהדיבור אינו יוצא דרך הפה רק דרך העורף [א]) כי יש שלש קליפות, והקליפות רוצים תמיד לתפוס הדיבור לעצמם, בפרט דיבור הקדוש מאדם גדול, כי אצלם כל הדיבורים יפים ונאים והשובים, ורוצים לתפוסם, מכ"ש כשהדיבור נאה באמת, כי המצריים שהיו כולם שחורים, אלו לא היתה שרה יפת תואר כ"כ, ג"כ היתה חשובה בעיניהם מאד, והדיבור הוא בחינות שרה לכ"א לפי ערכו, יש שהוא בחינות שרה לאומתי (ברכות יג.) [א] שהוא מושל בדיבור שלו על עיר ומדינה, ויש שהוא בחי'

מוהר"ן

קסב קסג קסא קס

שרה על כל העולם כולו, ויש שהוא שורר בביתו, אך אצלם שהם בחינות מצרים שכולם שחורים ושפלים, כל הדיבורים חשובים ורוצים לתפוסם. כי הג' קליפות הם שר האופים ושר המשקים ושר הטבחים, שהם תאוות אכילה ושתייה. ופרעה הוא אותיות העורף שעומד אחורי הקדושה, ותיכף שרואין הג' שרים הנ"ל, שהם שרי פרעה, את שרה שהוא הדיבור, אזי יפה ונאה בעיניהם, ותופסים אותו לפרעה, כמ"ש (בראשית יב) **ויראו אותה שרי פרעה ויהללו אותה אל פרעה**, כי הג' שרים הנ"ל הם קנה וושט וורידיו, ותופסין הדיבור להעורף. והנה כשהדיבור הוא דיבור הקדוש בחינות שרה שהיה שכינה עמה, אף שהיה צר לאברהם מאד מאד בעת שנלקחה, עכ"ז ידע ובטח בה' שהוא טובה גדולה [א] שנתפסה לשם, שנעשה מזה נחת גדול להש"י, שהוא בחי' **עת אשר שלט האדם באדם לרע לו** (קהלת ח), שלקחה משם ניצוצות הקדושים כידוע [א]. אבל אם הוא דיבור פשוט ח"ו, אפשר שיתפסו אותו לשם, וכמעט ח"ו ישתקע שם, אם לא שיבא"ה צדיק אמת שיש לו כח להוציאו משם: ויש אדם שנעשה מכולו וממנו דיבור, שנעשה שיחה בפי הבריות, והכל דוברין ממנו, והוא הולך נע ונד ומתפורר בפי כולם, ואצל כל א' וא' שבא לשם, יש לו עינויים וצרות משונות, כי אצל כ"א יש לו פרעה לפי בחינתו, וכשבא לפי אדם גדול, שם פרעה מלך, ומצרים מדינה, וג' שרים, אף כשהם תופסים הדיבור ונופל אליהם, צר לו מאד, עכ"ז יש לו נייחא, שאפשר לו למצוא שם ניצוצות הקדושים, ויהיה טובה מזה. אך כשבא לפי אנשים שפלים, ושם כשתופסים הדיבור להעורף, והוא נופל"ש שם, ושם מְדַבֵּר שְׁמִמָּה צָרִי [א] עַרְבָה [א] לא עבר בה איש, אין לו עם מי לפגוע, צר ומר מאד. הנפש הולכת נעה ונדדה ומתפוררת בפיוזר הנפש, בפי כמה אנשים, והוא עיף ורעב וצמא במדבר, ואין לה אכל להשיב נפשה הרעבה והצמאה, ואוכלת את עצמה, בבחי' **איש בשר זרועו יאכלו** (ישע"י ט) [א]. וכדמיון האיש שנבר עליו הקרירות מאד, ואין לו שום כ"סווי להמם עצמו ולהתעטף בו, והוא מכפל ומחבק ומכווץ"כ עצמו, כמו כן הנפש אין לה שום כסוי להתעטף ולכסות עצמה, והיא בחי' [א] **נפשם בהם תתעטף** שמתעטפת מעצמה מינה ובה, וכל כך נתעלפה עד שאפי' אם נותנין לה דבר מאכל, אינה יכולה לקבל לאכול, כמו החולה שמוטל זמן רב בחליו, עד שנתעלף כ"כ שא"א לו לקבל שום מאכל, וכשנותנין לו הוא דוחה ואינו יכול לקבל, ומה נעשה ואנחנו גרמנו לעצמינו שלא שמענו לעצות טובות שנתן לנו הש"י [א] (כי פנו אלי עורף ולא פנים [א]): ואז הוא הכוש בבית האסורין. כי נתפס ונאסר שם. ולפעמים מגביהו למעלה. ומעלה לשמים. ואח"כ משליכו מאד

ט" עיין מזרחי על פרש"י בראשית יז טו
 ט" עיין זוהר לך לך פא:
 כ" מד"ה כי הג' קליפות עד כאן הם דברי הארז"ל בלקוטי תורה פ' לך לך.
 כא מתרצו - שיבוא
 כב בתקפא - נפל (ו' מחוק ונשאר נקודה)
 כג לשה"כ ירמיהו יט ב'
 כד וירמיהו יט ט'
 כה מתרצו - כיסוי
 כו בתשכס - מכויץ
 כז תהלים קו ה'
 כח הערה זו נמצאת כבר בדפוס
 כט לשה"כ ירמיהו ב' כז

* הושע יד' ועיין גזר כג.
 א הערת מוהר"ן בתקפא
 ב מתרצו - ימצא
 ג בתשכס - (סוטה כז) א"צ כי זו משנה בסוטה פרק ה משנה ב ומשנה ה
 ד מתרצו - ר' עקיבא וצ"ע כי במשנה כתוב עקיבא
 ה לא ידוע מתי והיכן נאמרה תורה זו
 ו עיין שער מאמרי רשב"י על תיקון סט דף קו
 ז ספר הברית ח"א ז' כד. וזהו רע"מ ח"ג דף רלד.
 ח לא ידוע מתי והיכן נאמרה תורה זו
 ט עיין שיש"ק ח"א קעב. וראה זוהר ח"א דף פא: ופסיקתא וטרטא שמות יד' ופרעה הקריב את ישראל לאביהם שבשמים. ותורה ו' שיעקר התשובה היא כשמקיים ידום וישתוק למחרפיו.
 יא מנהדרין ז. האי תיגרא דמיא לצינורא דבידקא דמיא. ועיין ח"מ תא.
 יב לא ידוע מתי והיכן נאמרה תורה זו
 יג המגיד ממעורישת תלמידי וממשיך הבעש"ט. המעשה המסופר כאן ראה בשיש"ק הכלל חסידי שכתב רבי יועץ קים קדיש ברינהעש. בערך ענוה אות ד'. ואגרא דכלה פרשת וישב. והיכל הברכה במדבר א' כ' ד"ה ומעשה היה בימי.
 יד עיין במדבר יב ג' והאיש משה ענו מאד. ועיין נדרים לה. פסל לך פסלתן שלך. ועיין סוטה מט משמת רבי בטלה ענוה. ובגישין גט. מימות רבי עד רב אשי לא מצינו תורה וגדולה במקום אחד. ועיין תורה ס' אות א'.
 טו לא ידוע מתי והיכן נאמרה תורה זו
 טז הערה זו כבר נמצאת גם בדפוס
 יז צ"ע עיין חיי מוהר"ן סימן תקפס.

מאמר תורה וגדולה במקום אחד

מספה"ק ליקוטי מוהר"ן

זמן ומקום אמירת התורה
לא ידוע

פתיחה

בשם המגיד רבי דב בער ממעוזיטש מספרים שאמר שא"א שיתקיים באדם אחד גם חכמה וגם עשירות, שהרי אמרו בגמרא הרוצה להחכים ידרים והרוצה להעשיר יצפין, וא"א לאדם להיות בעת אחת גם בצפון וגם בדרום, אלא אם זוכה להיות אין. ואפילו לפרש"י ופסק הש"ע (א"ח צד) שהכוונה שרק יצדד פניו לדרום או לצפון, גם א"א, כי א"א לשתי מחשבות כאחת (תורה רלג), אלא מי שהוא אין. ואע"פ שאפשר להיות עשיר ותלמיד חכם, היינו חכמה תתאה, אבל תורה עילאה שמקבלים מצדיקים אמיתיים כיצד להיות איש כשר ירא שמים, היא רק בדרום, והקונה אותה מתרחק מהצפון, עד שזוכה להיות אין. ואע"פ שמזלו של אדם להיות עשיר נקבע קודם לידתו, אפשר כשעושה רצונו של מקום שיהיה מעל המזל וע"י חשקו בתורת אמת יתרחק ממזלו של עשירות בחי' צפון, אל בחי' דרום שהוא החכמה, ואם יתבטל לרבו כראוי ויזכה מדרגת אין, יוכל לזכות לתורה וגדולה ביחד. אבל באמת אין היא תכלית הענווה בחי' יחודא עילאה, שהוא בטל ונכלל ברצון ה' ית', ואינו פונה לא לצפון ולא לדרום אלא לה' ית' בלבד.

ונראה שעיקר המסר כאן הוא שמי שמצדד פניו לעשירות, לא זכה לאין ממש, ועל כן הוא רק מתרחק מהחכמה האמיתית.

שיחות

שיש"ק חדש ח"א אות שיז - דרך הבעל שם טוב היתה פאמור להתחבר עם האנשים הפריים הפשוטים שנקראו 'די תהלים' ו'ניקעס' (אומרי התהלים), אשר בכל יום אחרי התפלה היו אומרים את כל ספר התהלים בלא הבנה. ובשמיני עצרת היה עורף הבעל שם טוב את שלחנו לפניו אלו בעלי הבתים הפשוטים בלבד, "א בעל בית ישע טיש"ם, ולא היה מרשה אז אף לגדולי תלמידיו להסב על שלחנו; והיו תלמידיו הגדולים תמהים בינם לבין עצמם: מה יכול כבר רבם לדבר עם פאלו אנשים פשוטים ומגשמים? פעם שאלו בני החבריא את הבעל שם טוב: "וכי מהו הקשר שיש לכם עם אלו אומרי התהלים הפשוטים, וכי מה שיג ושיח להם עמכם?". השיב להם הבעל שם טוב: "עמדו עמי במעגל, וכל אחד יניח ידו בחזקה על כתף חברו, עד שישגר המעגל"; והניח תלמידו הרב המגיד ממעוזיטש וצ"ל את ידו על כתף הבעל שם טוב. וצוה להם הבעל שם טוב לסגור את עיניהם ולהתדבק, והחלו כלם יחד לעלות למעלה בעלית נשמה מהיכל אל היכל, עד שהגיעו להיכל גבוה מאד, הוא היכלו של דוד המלך עליו השלום, ונכנסו להיכל וראו שם אור מפלא, כי היו אומרים שם תהלים בנעימות כזה, ומרב הדבקות ונעם ומתיקות ההיכל - כמעט שיצאו מחיותם (אין דער תהלים איז עפעס אזוי זיס, עד ממש אז מען קען אויסגיין פאר חיות). והוריד הבעל שם טוב את ידו מהמעגל, ונפסק הדבקות, ואמר להם: "בו, וואס זאגט איר צו די תהלים'ניקעס? דאס איז אויבן דער נחת רוח פון זיין" - "נו, מה תאמרו על 'אומרי התהלים' האלו (שבעיניכם אנשים פשוטים הם)? זהו הנחת רוח שיש למעלה מהם"; וכבר התחרטו על שהרהרו אחרי רבם:

לקוטי הלכות

אין

קושיות

- א. צ"ע לכאורה מעשה זה יש לכתוב בספרי המגיד וכיצד נכנס כאן בספר של רבנו. וראה שגם בתהלים שנקרא הספר של דוד המלך אע"פ שנכתב ע"י עשרה צדיקים. ואין לומר שבא לתרץ את הגמרא כביאור המגיד, כי ביאור המגיד אין לו מקור בגמרא זו. אלא הוא חרוש שלו. אבל אולי יש צד לחלוק על החרושה הזו ורבנו הסכים עם המגיד וצ"ע
- ב. משמע שרבנו כאן מסכים עם המגיד. וצ"ע הרי בתורה כג נתן עצה כיצד זוכים לעשירות דקדושה ע"י שמוליד את הממון עם מוחין של הסתפקות שיהיה שפע כפול. ושם לא דיבר שהתנאי לזה להיות אין/ין

- ג. עשיר ומיוחס צ"ע למאי נפקא מינא שהיה מיוחס – ונראה קמ"ל שבגלל יחוסו רצה המגיד לקרב אותו, ולא בגלל עשירותו. (אולי כמבואר בב"מ פה. איקלע רבי לאתרא דראבר"ש ואיקלע רבי לאתרא דר"ט ושאל יש לו בן לאותו צדיק?) אבל ראה גרסת המעשה הזה בשיש"ק הכלל חסדי, שם כתוב שהיה למדן מתמיד מאד, ולא זכר מיוחס. ונראה שרצה שיתקרב אליו בגלל שהיה למדן ומיוחס וכמבואר בשיש"ק חדש/ו שהמגיד לא קרב אנשים פשוטים. והיו לו שלש מאות תלמידים כולם בעלי רוח הקדש. וראה חיי מוהר"ן סימן תקמג/ו שגם רבנו אמר לאנ"ש שיתדלו יותר לקרב אנשים גדולים במעלה, ובאר שם שלמדן ועשיר ומיוחס הם האנשים הגדולים שהתכוון.
- ד. מי שהוא אין, יכול להיות גם בצפון וגם בדרום – צ"ע לכאורה כיון שהוא אין, הוא לא בצפון ולא בדרום? ענין זה תלוי בהגדרה של אין.
- ה. ובאמת צ"ע מה פירוש להיות אין? עיין תורה יא שיש יחודא תתאה, פירושו (שמעתי מהרי"ח) שאדם מבטל רצונו לה' ית' אבל עדיין יש לו ישות אלא שהיא בטלה אליו ית'. אבל יש יחודא עילאה שהוא כל כך בטל לה' ית', עד שלא יודע מעצמו. ונראה שלהיות אין בתכלית עד שהוא מעל המקום והזמן זה ע"י יחודא עילאה דייקא.
- ו. בנדרים לת. אמר רבי יוחנן אין הקדוש ברוך הוא משרה שכנתו אלא על גבור ועשיר וחכם ועניו וכולן ממש. כיון שהתנאי להשראת שכנה היא עשיר וחכם מוכרח שהוא אין. וצ"ע האם היינו עניו?
- ז. צ"ע אם ענוה היא אין, מדוע אמרו חז"ל בנדרים הנ"ל חכם ועשיר ועניו, הרי מי שהוא עניו דהיינו אין, הוא מעל המקום והזמן, ממילא הוא בצפון ודרום, ויש לו עשירות וחכמה.
- ח. צ"ע אותו עשיר שירד מעשירותו כשהתקרב למגיד, האם היה תחילה בצפון והמגיד העביר אותו לדרום? הרי גם קודם היה תלמיד חכם גדול. הרי שכבר זכה לשני שלחנות לפני שבא למגיד. מה ההבדל בין החכמה שהיה לו שזכה בה גם כשהיה בצפון, לחכמה שקיבל מהמגיד שהיא רק בדרום? נראה שזה רמז בתורה במה שכתב ונעשה איש כשר ירא שמים וסמין ליה אך התחיל לירד מנכסיו, משמע שדייקא תורה חכמה שעל ידה נעשה איש כשר וירא שמים היא החכמה שבדרום ואינה בצפון.
- ט. בנדה טז:ו^ה מבואר שבהריון נקבע אם יהיה האדם עשיר ואם יהיה חכם וכו'. ואותו אדם שהתקרב למגיד היה עשיר וחכם בחכמת הגמרא ומסתמא גם בחכמת האר"ל. וצ"ע איך יתכן שבגלל שלמד חכמת המגיד דהיינו חכמת הבעש"ט ישתנה מזלו.
- י. ידוע שהמגיד ותלמידיו זכו לבחי" אין וכמבואר כאן שזו היתה העבודה של המגיד, שעל כן הקפיד על מי שאמר "אני". וצ"ע לפ"ז הנהגתו שלא לקרב אנשים פשוטים לבד ממה שזה היה הפך דעת רבו הבעש"ט כמבואר שם שע"כ לא נהג כך בחיי הבעש"ט, אבל לפי מה שמבאר רבנו בתורה פב תנינא/ו שמדרכי הענווה היא לרדת ולמצא התקשרות גם אם הקל שבקלים והיא דרך שחידש משה רבנו באלול עי"ש, צ"ע

¹ שיש"ק חדש ח"א סימן קלד – אצל תלמידי הבעל שם טוב כבר היתה ההנהגה באופן אחר, ובפרט אצל תלמידו הרב המגיד הגדול ממערביטש, שהיה אצלו "א שארפער טיש" (שלחן חד וחרוף). הינו שיראו ופחדו לגשת אליו, ולא כל אחד היה יכול לבוא ולהתקרב אליו, וכמעט שלא היו נמנים אנשים פשוטים בין תלמידיו; והיו לו פשלים מאות תלמידים זכותם תגן עלינו, פלם בעלי רוח הקדש, ובכח כל אחד מהם היה להחיות מתים. (ותלמידי המגיד לא נהגו עם תלמידיהם בדרך כה תקיפה כפי שנהג רבם). עוד בחיי רבו הבעל שם טוב הקדוש חפץ היה הרב המגיד לבחר בהנהגה חדשה בואת, לעסק אף ורק עם גדולים וצדיקים, ושלח לו הבעל שם טוב פתקאי עם מעות לפדיון נפש, וכתב לו שם שלא יעשה בואת, ושאלו אם כל כך שגבה מעלתו וכו', עם כל זה – "הלא אני רב"ו" – "אין בין דאך פארט דין רב"ו"; ושמע המגיד לקול רבו, ובטל את מחשבתו וכו'.

² חיי מוהר"ן אות תקמג – ...ופעם אחת בליל מוצאי שבת עמדנו לפניו עם כמה אנשים מהחשובים שלו, והוכיח אותנו מאד כמה שעות על ענין זה וספר אז הרבה מענין זה. וגם היה רצונו שישעו נסיעות בשביל זה כדי לדבר עם בני אדם. ואז בשובר מזה להשתדל לקרב נפשות להשם יתברך כנ"ל, אז היה מתלוצץ מאלו המשתדלים לקרב להשם יתברך רק הפחותים במעלה מאד כגון עניים ואביונים ועמי הארצות וכיוצא בזה אנשים השפלים במעלה. כי העקר הוא להשתדל לקרב להשם יתברך בני האדם הגדולים במעלה שיש להם איזה חשיבות. כי בני אדם באלו קשה לקרבם מאד, וכשזוכה לקרבם אשרי לו. כי הוא דבר גדול מאד כשמקרב נפשות גדולות להשם יתברך ואז אלו הקטנים והשפלים במעלה נופלים ונטפלים ממילא אליו ומתקרבים להשם יתברך, כי מתבטלים לגבי הגדול מהם שנתקרב לדרך האמת להשם יתברך: ושאלתי אותו זכרונו לברכה מי הוא הגדול. השיב בחפזון ובדרך גערה על שאני שואל דבר פשוט כזה! מי שהוא למדן יותר חשוב יותר, מי שהוא עשיר חשוב יותר, מי שהוא מחס חשוב יותר. והמוכן מדבריו היה שכל מי שיש לו איזה חשיבות ומעלה מצד עשירות או מצד חכמה ויחוס, בודאי נשמתו גדולה וגבוהה יותר. וכמו כן יש לו יצר הרע גדול ביותר, וגם בו תלויים כמה נפשות ביותר. ועל פן העקר להשתדל לקרב מבני הנעורים החשובים שבעיר, כגון בני העשירים ואתן שמחוקקים בלמוד, ואז הקטנים מתקרבים ממילא וכנ"ל:

³ נדה דף טז: – דרש ר' חנינא בר פפא אותו מלאך הממונה על ההריון לילה שמו נוטל טפה ומעמידה לפני הקדוש ברוך הוא ואומר לפניו רבונו של עולם טפה זו מה תהא עליה גבור או חלש חכם או טיפש עשיר או עני ואילו רשע או צדיק לא קאמר כדו' חנינא דא"ר חנינא הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים.

⁴ תורה פב תנינא – ועקר התשובה הוא בחדש אלול, כי הם ימי רצון, שעלה משה לקבל לוחות אחרונות ופתח דרך כבושה לילך בה. והדרך שעשה משה הוא כך, שמושה קשר את עצמו אפלו לפחות שבישראל ומסר נפשו עליהם, כמו שכתוב (שמות ל"ב): "ואם אין מחני נא". וזה פרוש (שמות ל"ה): "ויקהל משה" וכו' שמושה היה מאסף ומיוחד ומקשר את עצמו עם כל ישראל, אפלו עם הפחות שבפחותים. וזה פרוש (תהלים נ"ג): "בלו סג יחדו" אפלו בשאני רואה אחד מישראל, שסג מכל וכל מהקדוש ברוך הוא, אף על פי כן צריך אני שנהיה יחדו צריך ליחד ולקשר עמו, כמו שעשה משה:

יא. תורה וגדולה – צ"ע מדוע העשירות מכונה גדולה ולא החכמה.

יב. צ"ע אותו עשיר כיון שזכה לחכמה ירד מנכסיו והצטער, וצ"ע כיון שזכה לחכמה מדוע לא הבין שהעניות מידה טובה יותר כמבואר בחגיגה ט: לא מצא הקב"ה מדה טובה לישראל אלא העניות? ומדוע המגיד לא גער בו עדיין אתה רוצה עשירות? אלא להפך נתן לו עצה להחזיר לו את העשירות. מאיך אם היא המדה הטובה ביותר, מדוע אמרו בנדרים לח. שהקב"ה לא משרה שכירתו על מי שאינו עשיר?

יג. הרוצה להעשיר יצפין צ"ע הרי לעושר אמיתי צריך חכמה דייקא דהיינו מדת ההסתפקות כמחז"ל איזהו עשיר השמח בחלקו. וכמבואר בתורה כג שעל כן לזכות לעשירות דקדושה צריך לצעוק כפלים כיוולדה ק"מ קלין כדי להוליד את הממון עם המוחין של הסתפקות השייך לו. עיין מהרש"א ב"ב כה: ד"ה הרוצה להחכים/ו.

יד. הרוצה שיחכים ידרים ושיעשיר יצפין – צ"ע כי היא דעת רבי יצחק אבל רבי יהושע בן לוי חולק ואומר שע"י שידרים יזכה לחכמה ועי"ז גם לעשירות. שהרי כתוב בשמאלה עושר וכבוד. ולכאורה זה סותר את דברי המגיד, שא"א שיהיה גם חכמה וגם עושר. במליצה ראיתי מבארים¹ שהעושר שבשמאלה של התורה הוא רק כל שכן ולא ממש, על כן הוא לא כל כך במזומן אלא יותר סיעתא דשמיא שלא חסר להם כלום.

טו. תורה וגדולה במקום אחד – בגמרא גיטין נט. מבואר שבמקום אחד הכוונה אצל אדם אחד בלבד בכל הדור. והמגיד לקח משם את לשון אבל לא את הכוונה.

טז. מדוע עשירות וחכמה הן תרתי דסתרי, למי שאינו עניו. פירוש כיון שלא צריך להיות בדרום או בצפון ממש, אלא רק לכוון לשם (כמבואר בפרש"י שם) מדוע א"א לכוון בזה אחר זה לשניהם. הרי בכל יום אנו מבקשים כמה בקשות בתפילה. משמע דווקא עשירות וחכמה הן תרתי דסתרי אפילו כשמבקש בזה אחר זה.

יז. חז"ל אמרו איזהו עשיר השמח בחלקו איזהו חכם הרואה את הנולד. נמצא לפ"ז שהתפילה לא צריכה להיות שאזכה לחכמה ועשירות אלא שאזכה לשמחה בחלקי ולראות את הנולד. וצ"ע האם השמח בחלקו הוא בצפון והרואה את הנולד הוא בדרום? נראה שהחכמה שעליה מדובר כאן לא קשורה לחכם הרואה את הנולד, אלא חכמה עילאה פנמיות התורה. וגם השמח בחלקו הוא רק חלק מהעשירות ולא כולה, כי כאן מדבר בעשירות בפועל, אמנם בקדושה היא שפע כפול, דאי לאו הכי היא חסרון, כי יש לו מנה רוצה מאתים.

¹ מהרש"א על בבא בתרא דף כה: הרוצה להחכים ידרים והרוצה בו'. הכונה בו כדלעיל כי הלחם אשר בו יחיה האדם הוא מרוח דרום והרוצה שלא להרבות הון רק כדי חייו שיחכים בתורה יתן פניו לאותו צד אשר הלחם בא ממנו ולא הזהב שהוא דרום אבל בהיפך הרוצה להעשיר יצפין יתן פניו לאותו צד אשר הזהב בא ממנו שהוא צפון כדלעיל ואמר וסימנך שלחן בצפון בו' שהוא שלחן מלכים ועשירים ולא היה עליו רק לחם הפנים רמוז שלא יסמכו על ריבוי הונם כי לא ישבעו ממנו רק מן הלחם הבא מצד השני שהוא דרום ומנורה היתה בדרום שהיו מסתפקין בה בשמן לנר כן הרוצה להחכים לא יבקש ממון רב רק שיסתפק במעט כדי לקיים נפשו ונשמתו הקרויה נר אלהים נשמת אדם ודאמר מתוך שמתחכם מתעשר בו' כי החכם הוא המסתפק במה שיש לו כמ"ש הוא בעושר האמיתי שאמרו איזהו עשיר השמח בחלקו ומייתי מקרא ובשמאלה עושר וכבוד דהאי בשמאלה קאי אדלעיל דכתב אדם מצא חכמה וגו' כי טוב סחרה גו' ר"ל שאין העושר תלוי בשמאל שיעשיר ויצפין אלא שהעושר תלוי בשמאלה של חכמה שזכר לעיל והיינו המסתפק במה שיש לו אי נמי כדאמרין למשמאלים בחכמה דהיינו שלא לשמה זוכה לעושר וכבוד וקרוב לענינו דלעיל ראיתי כתוב שוב בתרגום יונתן פ' פקודי (שמות מ"ד) וז"ל ותהנעל ית פתורא לסטר צפונא מטול דמתמן מתייב עותרא דמתמן זלתן רסיסין בו' ותהנעל ית מנרתא בסטר דרומא מטול דמתמן שבילי בו' מתמן גזי חכמות דמתילין לנהורא בו' עכ"ל ע"ש באורך מיהו מ"ש על צד צפון דמתמן זלתן רסיסין בו' לכאורה הוא סותר סוגיא דשמעתין דקאמר הרביבים באים מדרום ואדרבה רוח צפון מונע הרביבים ואפשר לומר דעל רסיסי טל קאמר דבאים מצפון כדריש לעיל תול כטל זו רוח צפונית כי לעת השחר יעלה הטל שאז רוח צפון שולט והטל אינו נעצר לעולם כמו רוח צפון כדלעיל ודו"ק:

² תולדות יעקב יוסף (רבי יעקב יוסף מפולינאה תלמיד הבעש"ט) פרשת חקת אות ה' – ונראה לי דכתבתי במ"א (האזינו סימן ב'), מה שאמרו חז"ל הרוצה להחכים ידרים להעשיר יצפין (ב"ב כה ע"ב), כי אחז"ל ארך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד, אטו ארך ימים איכא עושר וכבוד ליכא וכו', אלא ארך ימים וכל שכן עושר וכבוד וכו' (שבת סג.). ושמעתי בשם הרבני מהר"ן (כנראה הכונה לרבי נחמן מהורדינסק), כמו שאינו מפורש עושר וכבוד למימינים, רק דאתי במכל שכן, כך לא נראה עשרן, רק שע"כ מתפרנס בטוב וכל צרכו בכבוד כמו העושר, ואין היתרון כי אם ראות עין עשיר בעשרו וכו' ודפח"ח. וז"ש הרוצה להחכים ידרים, להעשיר יצפין, שיהיה דעתו נוטה בלימוד התורה ועשיית המצות להחכים שהוא בימין, או להעשיר שהוא בשמאל. ובאמת עיקר התכלית לבלתי סור מן המצוה אל א' מהכוונה הנ"ל ימין או שמאל, רק לקיים גזירות המלך. כמו שמצינו באהרן שלבש בגדי כהונה לקיים גזירות המלך ולא לגדולתו וכו' יעו"ש (ועיין בפרשת צו) ודפח"ח. ובוה בארתי משנה דאבות (פ"א) אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות וכו' יעו"ש:

ראה גם פרפראות לחכמה אות ד' על תורה יב – ויש עוד סמך וסעד לדברינו אלה ממה שאמר רבינו ז"ל, ונרפס בהשיחות (שאחר הסיפורי מעשיות) שמיום שחבר בית המקדש נפל העשירות בעמקי הקליפות, בבחינת ותרד פלאים אותיות אלפים וכו', ועל כן קשה לאיש כשר באמת שיהיה לו עשירות גדול מאלפים הרבה מזומנים וכו' והביא שם מה שאמר זקינו הקדוש וכו' מוהר"ר נחמן ז"ל על מאמר רז"ל כל שכן עושר וכבוד, ואמר ר' נחמן ז"ל שהוא רק כל שכן אבל לא בפירוש כי אף על פי שהוא כל שכן אין להם מזומנים וכו', מבואר להדיא שאף על פי שבוודאי גם בימינה כל שכן דאיכא עושר וכבוד אף על פי כן עכשיו שנפל העשירות קשה מאוד שיהיה להמימינים בה גם עשירות רב מזומן, אם כן יש לומר שמפני כך מוכרח הצדיק עכשיו ליפול לבחינת שמאלה דייקא בכדי להמשיך עושר וכבוד לישראל במזומן קצת גם כן כנ"ל:

יח. ראה לעיל בשיחות משיש"ק חרש שדייקא בשמיני עצרת דהיינו שמחת תורה היה הבעש"ט (וגם רבנו כמבואר בח"מ רסג) מסיבים רק עם בעלי בתים פשוטים שאומרים תהלים. משמע שהבינו שתהלים הם במדרגת תורה ושייך לשמוח בהם בשמחת תורה, וכבשת דוד המלך שיהיו תהלים כנגעים ואהלות. וצ"ע נראה פשוט שתהלים היא לא כתורה שהיא חכמה תתאה אלא חכמה עילאה, נמצא שגם לתהילים א"א לזכות ביחד עם עשירות, היתכן?. התירוץ שפשוטי העם שהיו אומרים תהילים אפילו לא הבינו מה אומרים כמבואר שם. ואמירה בעלמא היא בוודאי לא בדרום, אבל תלמידי הבעש"ט שזכו לעלות ולהשיג את הנעימות שהתהילים של אותם פשוטים פועל למעלה, זה אפשר להראות רק למי שהוא או בדרום או שהוא אין.

יט. מה הנמשל של צפון ודרום? המתבתא בילקוט ביאורים (עמ' קכט) בשם תשובת הגאונים^{טו} כתב כיון שמנורה בדרום ושלחן בצפון נעשה אותו רוח מזומן לכך.

כ. צ"ע האם ככל שאזכה להיות יותר אין כך אזכה יותר לחכמה ועשירות, או שרק כשאזכה להיות אין בתכלית אז אוכל לזכות לעשירות וחכמה יחדיו. בפשוט נראה שרק כשזוכים לאין בתכלית. אבל אולי יש לתלות זאת בשני באורים, האם האין מועיל כי ע"ז אני מעל המקום והזמן או שהאין מועיל כיון שע"ז אני אוהז בשרש החכמה והממון.

כא. הרוצה שיחכים ידרים, פרש"י יטה פניו בתפילתו, סמניך מנורה שרומזת לחכמה היא בדרום. מבואר שלא צריך להיות בדרום אלא רק להפנות פניו בתפילה וצ"ע מה מועיל הפנית הפנית? ונראה שע"י שע"י הפנית הפנים, פונה כוונתו לשם^ל, והיכן שאדם חושב שם הוא כמבואר בשם הבעש"ט (הובא בתורה כא ד"ה חיים נצחיים) נמצא לפ"ז כוונת המגיד שאין הכוונה שא"א להיות בשני מקומות, אלא שא"א לחשוב שתי מחשבות כאחד. וכמבואר בתורה רלג. וא"כ צ"ע מה מועיל שיהיה אין, האם יוכל אז לחשוב שתי מחשבות כאחת? וצ"ע כנראה שכן. אבל צ"ע כיון שזכה להיות אין, דהיינו התכללות גמורה בו ית' אזי אין לו שום רצון אלא רצון ה' אחד. איך יתכן שירצה חכמה ועשירות הרי הוא בטל ונכלל ברצון ה'. לא מבעי עשירות שהיא ששמה בחלקו ולא פונה אל הממון, אלא גם חכמה כל החכמות הן רק הקדמות לחכמה עילאה שהיא תכלית הידיעה שלא נדע, כי כשהוא אין בתכלית, זה בעצמו תכלית כל החכמות.

כב. צ"ע מי שמזלו להיות עני האם כשהיה אין יעשיר? צ"ע אולי רק מי שמזלו עשירות, אזי כיון שחשק בחכמת אמת והוא עושה רצונו של מקום ואזי הוא מעל המזל, וע"י חשקו בתורת אמת עוזב את מזל העשירות שהוא מהות של צפון אל מהות של דרום, ואם הוא אין אזי יכול להיות בשניהם. אבל אם מזלו עניות וחשק בחכמה הוא לא עוזב את העניות. וגם אם היה אין מנין יהיה לו עשירות?

כג. צ"ע האם גוי או חילוני יכול להיות במדרגת אין? מספרים על הרמב"ם שאמר שגוי לא יכול להיות עניו. ויש בזה מעשה שספרו לו על גוי שהוא עניו ונסע לבדוק וכו'. וצ"ע מתנא דבי אליהו פ"ט מעיד אני עלי שמים וארץ בין ישראל בין עכו"ם וכו' לפי המעשה שהוא עושה כך רוח הקדש שורה עליו. והרי אמרו בנדרים לח. אין הקב"ה משרה שכנתו אלא על גבור חכם ועשיר ועניו. נמצא אם גוי זוכה לרה"ק הרי שהוא עניו. וצ"ע כגסת הרא"ש שהכוונה להשראת שכנה בקביעות. אמנם התנא דבי אליהו צ"ע מפסוק מפורש בשמות לג טז ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה: ופרש"י אני שואל ממך שלא תשרה שכנתך עוד על אומות ע"א: ואולי יש לחלק בין רה"ק להשראת שכנה (וכן ראיתי בספר זב ט"ף נביאים ראשונים עמ' צב שנשאר בצ"ע)

כד. מדרגת אין משמע שהיא הענווה, וצ"ע רש"י פרש ענו הוא שפל וסבלן וצ"ע האם תאוות אכילה לא סותר את מדרגת האין?

הקדמה

רבנו מספר כאן מעשה שהיה עם המגיד ממעזריטש רבי דב בער תלמיד וממשיך הבעש"ט. שאמר לאחד שהתקרב אליו וירד מנכסיו שא"א שיתקיים חכמה ועשירות באדם אחד אא"כ הוא עניו בתכלית עש שיוכה להיות אין ממש. כידוע שהמגיד ממעזריטש שם מאד דגש על עניין השפלות להיות אין ממש. עד כדי כך שהקפיד על אנשיו שאמרו את המילה "אני"/"א", כי "אני" זה רק הקב"ה. וכנ"ל בשיחות, שהמגיד לא קרב

^{טו} בתשובות הגאונים (הרבבי ס"י תקכט) כתב, שהטעם שהרוצה להחכים יתפלל לדרומו של עולם, הוא משום שכיון שהיתה המנורה בדרום נעשה אותו הרוח מזומן לכך, והמתפלל כנגד דרום זוכה לתורה מחמת המנורה שהיתה בדרום. וכן הרוצה להעשיר יצפין, שמשום השולחן שהיה בצפון נעשה צפונו של עולם מזומן לעושר, והמתפלל כנגד הצפון מועילה לו זכות השולחן ומתקבלת תפלתו.

^ל ספר אמונת חכמים (לרבי אביעד שר שלום באזילה) פרק עשרים וארבע – תדע שכל המצות צריכות כונה קצת, ואילו לא היה יודע אדם שהיום הוא סוכות והיה נוטל לולב לא יצא ידי חובתו כלל כמו שאמרו בגמרא. ואם כן הוא במעשה המצות, קל וחומר בתפלה שכל עיקרה היא הכונה שהיא עבודה שבלב [תענית ב.], שהכונה עושה מעשה למעלה אם יזכה, וממשיך השפע הראוי לבקשתו. ובוה תבין מה שאמרו רבותינו ז"ל [ב"ב כה:]: הרוצה להחכים ידרים להעשיר יצפין. כי העושר בא משפע מדת דינו של הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב [משלי ג, טז] ובשמאלה עושר וכבוד, והנה הרוצה להעשיר צריך בכונתו להמשיך השפע ממדת הצפון של מעלה, כמו שכתוב [איוב לו, כב] מצפון זב יאתה, וכמו כן לעשות מעשה בגופו לנטות לצד צפון.

^{כא} כמובא בספרים מעשה מבעל התניא ומעשה דומה מרבי אהרן מקרלין, שכשהמגיד שאל מי עשה זאת או מי דופק בדלת ואמרו "אני", לא התייחס אליהם, ורק כשאמרו את שמם התייחס. ואח"כ ארע להם מעשה שחשדו בהם על איזה דבר, וצעקו זה לא אני זה לא אני, וחזרו למגיד ואמר להם כיון שאמרת "אני" חייב היתה לתקן זאת בצעקות זה לא אני. ראה ספר חזון שמואל ח"ב דרשות הש"ס עמ' קיג. וראה ספר בסוד עבדיך ח"ג פרק נז.

ראה ספר דבורי מוהרא"ש (של הרב שיק) ספר שמות פרק הכרת הטוב עמ' ע' – הנה המסתפל בספרו הגדול 'שלחן-ערוך-הרב' יקאה דבר מענין, כי ארבעת הסימנים הראשונים מתחילים בסמן א ב ג ד, ואחר כך הוא מתחיל שוב לסמן א ב ג ד עד הסוף – לא הרבה

פשוטי עם, אלא רק תלמידי חכמים, ודרש מהם עבודה במדרגה גבוהה מאד, עד שהיו לו כשלש מאות תלמידים בעלי רוח הקדש. וכידוע שרוח הקדש היא השראת שכונה שהקב"ה משרה רק על גבור חכם עשיר ועניו וכו'. ולפי המבואר כאן הפירוש שהיו לו כשלש מאות תלמידים שזכו למדרגת אין ממש.

המעשה הזה שסיפר רבנו על המגיד, הובא גם בהיכל הברכה²¹ ושם הוסיף שהטעם שאותו עשיר ירד מנכסיו כיון שלא היה לו מספיק ביטול לרבו המגיד, אלא שרבו מרוב ענוותנותיה לא אמר לו בפירוש אלא במשל עפ"י הגמרא.

ונראה שאפשר להבין זאת מהמעשה המסופר כאן, שהרי העשיר היה כבר גם למדן ואעפ"כ היה עשיר, ורק כשלמד מהמגיד את חכמת הבעש"ט ירד מנכסיו, וידוע שעיקר גדול בחכמה זו היא השפלות וענוה, ומבואר שהוא למד את החכמה היטב עד שבגללה ירד מנכסיו, וצ"ע א"כ מדוע לא זכה גם להיות אין, הרי המגיד הביא כשלש מאות מתלמידיו למדרגת אין עד ששרתה עליהם השכינה, שכידוע אינה שורה אלא על חכם ועשיר. ומדוע העשיר הזה לא זכה? אלא כיון שאע"פ שהיה לו ביטול להקב"ה, אבל למדרגת אין ממש זוכים רק ע"י ביטול לצדיק, והוא היה עשיר מיוחס ולמדן וחשוב שכל אלה המניעות הגדולות ביותר לביטול לצדיק, ואת זה רמז לו המגיד, במאמר הגמרא הרוצה להעשיר יצפין וכו'.

וכן מבואר בתורה עב תנינא²² שלענוה זוכים ע"י הצדיק, כי ממנו מקבלים התנוצצות המוחין שרק ע"י זוכים לגדולה דהיינו שפלות²³. וכן בתורה ד"ו²⁴ מבואר שע"י וידוי לפני הצדיק נכללין באין, ע"ש שמאריך לבאר מדת האין של משה רבנו. וכיצד החכמה מאין תמצא, ואיש חכם יכפרנה.

יודעים את טעם הדבר, אבל זה ידוע מחסידים וקנים. והמעשה היה כך, המגיד הגדול ממעורר²⁵ זי"ע, מאד הפליא במעלת הרב בעל התנינא, פעם פנה אליו ואמר: "זלמניו, רצוני שתחבר 'שלחן ערוך' – לטכס ולהוציא את תמצית ההלכה מכל דין ודין בשלחן ערוך ונושאי כליו", מיד התחיל לכתב את ארבעת הסימנים הראשונים, והניח את פרי עמלו על השלחן של המגיד, שהרבי יבדק אם לזה היתה פונתו, אזי ימשיך לכתב הלאה, המגיד עין בדרך, ושאל: "זלמניו! מי כתב את זה?" והוא ענה: "אני". הרבי הסיט את הדפים ולא רצה לדבר אתו, והיתה לו חלישות הדעת גדולה פי המגיד אף סרב לברכו בברכת פרדה ... והוא נסע לדרכו, בהיותו באכסניא בדרך, התישב באיזה חדר ללמד, בינתים אחד מאורחי האכסניא נסה להציק לאשת בעל הבית, והיא הרימה קולות וצעקות ... ובעלה הגיע במהירות, מחפש את הפושע ואינו מוצא. והנה הוא שומע קול דבור מאחד החדרים, והוא נכנס, והחל להכות את הצדיק, בהעלילו עליו שהוא וכו', וכיון שהיה חשף לא הכיר בו, ובעל התנינא צועק לעמתו: "לא אני, לא אני" ... האיש הזועם מרליק נר, והתגלו לפניו גילי פניו הקדושים של הצדיק הקדוש רבי שניאור זלמן זי"ע, שהיו נוראות הוד, מיד הבין שטעה, והחל מבקש ממנו סליחה ומחילה, ומתחנן: "אנא רבי! סלח לי על החשד המכוער שחשדתי בכם". אחר כך, התבונן רבי שניאור זלמן במעשה המוזר הלוה, ואמר לנפשו: "הלא דבר הוא שיעלילו עלי דבר מכוער שכזה עד כדי הכאה!" אזה על העגלון שישב על עקבותיו אל הרבי למעורר²⁶. בהגיעו לשם, כבר קדמו המגיד הגדול באנפין נהירין, ואמר לו: – בגלל שאמרת "אני", היית צריך לתקן זאת ולצעק שבע פעמים "לא אני" – "לא אני". מהיום והלאה, זלמניו! יהיה שלא לצעק לעולם – אני, אני, אין כזה דבר "אני" ... וכך למד את התלמידים. וכמו כן היה ספור כזה עם הצדיק הקדוש רבי שלמה מקארלין זי"ע, פעם נקש בדלתו של המגיד ששאל מי זה? וענהו אני ... וגם סבב עמו, עד שיאמר "לא אני", כי "אני" זה רק הבורא יתברך בעצמו. רואים מזה, שעל יהודי לבקש תמיד מאת הבורא כל עלומים, שיזכה לחיות תמיד עמו יתברך.

²⁷ היכל הברכה (במדבר א' כ') – ומעשה היה בימי איש אלהים הגאון אלהי מורינו ורבינו דוב, שנתקרב אליו איש אחד עשיר מופלג, וירד מנכסיו ונעשה עני, ושאל לו הסבה, והשיב עד כאן עמדת בצפון, וכשקרבת עצמך להפיק חכמה, נכנסת לדרום ונתרחקת מצפון וירדת מנכסין, ובאמת הקדוש רבינו מרב ענוה שלו השיג כך, כי באמת כשמקרבין עצמו לצדיק, צריכין להיות בביטול והכנעה אין ממש ובאהבה גדולה, ושם במידת אין לית שמאלא בההוא עתיקא, כולא ימינא, והצפון והדרום כלולין יחד עד אחד, כי שם האחדות הגמורה, יכולין להמשיך עושר וחכמה מאחדות הפשוט, וזה העשיר לא נתבטל במדת אין לפני רבינו הקדוש, ולכך ירד מנכסיו, ורבינו מרב ענוה שלו כידוע גדול ענוה שלו, לא אמר לו זה אלא ברמו.

..... כי עיקר שלימות אדם, הוא ביטול והכנעה אין ממש, לעמוד בנסיון לסבול חרופין ובזיונות וחלישות דעת הרבה, כולי האי ואולי שינצל מקליפות נגה, ויאיר עליו אור זיו השכינה, על ידי אין ממש עפרא דארעא, ויסבול וישתוק ויקבל באהבה כל היסורין והירידות, ואז יירדה הוא עליה ממש, ויאיר עליו אור וחיות אלהות ממש מעין עוה"ב, ובעת התפלה עיקר הוא הביטול והאין בטל ומבוטל, או אפילו מחשבה זרה לא יעבור עליו, והכל בלב שמח מלא אור מופשט מכל הגשמיות, איהו וחיותו חד, וכל זה יזכה על ידי הכנעה אמיתית אין ממש, לב טהור מהשתררות להיות רב ורבי ורבן, אעפ"כ ייגבה לבו בדרכי השם' (דברי הימים ב' 10) צריכין הרחבות הדעת ולב שמת, והמגיד הזהיר למרן החזיקו עצמכם לגדולים (שלי"ה מס' שבעות נר מצוה ה').

²⁸ תורה עב תנינא – דע, שלראות את עצמו עם הצדיק האמת הוא גם כן דבר גדול מאד. בודאי כשזוכין לשמע מפיו תורה, הוא מעלה יתרה, אבל גם כשאין שומעין תורה, הראיה לבד, שזוכין לראות את עצמו עם הצדיק, הוא גם כן טוב מאד: פי על ידי שרואין את עצמו עם הצדיק, על ידי זה מקבלין גדלה. ועקר הגדלה היא שפלות, כמו שמצינו אצל השם יתברך: 'כל מקום שאתה מוצא גדלתו של הקדוש ברוך הוא, שם אתה מוצא ענוותנותו' (מגלה לא). פי עקר הגדלה היא שפלות. ועקר התחיה לעתיד, שיעמדו בתחיה ויחיו חיים נצחיים, עקר מה שיהיה נחיה ויקום בתחיה הוא השפלות של כל אחד. כי השפלות של כל אחד ואחד יהיה נחיה לעתיד, ויקום בתחיה, בבחינת (ישעיה כ"ו): 'הקיצו ורננו שכני עפר', ודרשו רבותינו, זכרונם לברכה (סוטה ה'): 'מי שנעשה שכן לעפר בחייו. פי עקר התקומה בתחיה יהיה רק להשפלות, שהשפלות של כל אחד ואחד יהיה נחיה ויקום בתחיה לעתיד:

²⁹ כמבואר שם – ודע, שכל אחד ואחד לפי התנוצצות המוחין שלו כן זוכה לקבל גדלה, בבחינת (שיר השירים ו'): 'מלך אסור ברה"ט' 'ברה"ט מוחין' (סוף התקונים תקון ו, דף ה). הינו שבחינת המלכות, דהיינו גדלה הוא אסור וקשור ברה"ט מוחין, שלפי התנוצצות המוחין כן מקבל גדלה. והמוחין והדעת הם בחינת בגין בית המקדש, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (פרכות לג): 'כל מי שיש בו דעה, כאלו נבנה בית המקדש בימיו. פי דעה נתן בין שתי אותיות, ובית המקדש נתן בין שתי אותיות' וכו', ועל כן כל אחד כפי מחו ודעתו וכפי שהוא מכניס עצמו בתוך הדעת, כל מה שהוא עוסק יותר להגדיל מחו ודעתו, כן הוא עוסק בבגין בית המקדש, כי עקר בחינת בגין בית המקדש הוא הדעת כנ"ל. ויש מי שיש לו מח מהיר וחרף, והוא עוסק תמיד להגדיל מחו ודעתו, שזהו בחינת עוסק בבגין בית המקדש, וכפי הגדלת דעתו ומחו כן זוכה לקבל גדלה..... .... ויש מח כללי ויש מוחין פרטים, וכל המוחין הפרטים הם מקבלין ממה הכולל, שהוא חכם

אעפ"כ נראה שיש הבדל גדול כי המגיד עסק רק עם תלמידי חכמים והביא אותם למדרגות עצומות של א"ן ורוח הקודש, אבל כנראה לא בדרך של ביזיונות, אלא בהדרכה ובעיקר בדרך העבודה שראו אצלו. אבל רבנו אמר/ו¹⁰ כל צדיק מנהיג לפי דרכו ואצלי המבחן הוא לסבול שפילות דמים וביזיונות. משמע שבא לחדש דרך חדשה בעניין הזה, ואולי גם כיון שעסק עם מקורבים מכל המדרגות ראה שדווקא זו הדרך להביא אותם לשפלות.

א"ן

בפשטות נראה ש"א"ן" הכוונה לענווה, כמבואר כאן בסוף התורה שמושה רבנו ורבנו הקדוש שניהם זכו לחכמה ועשירות ולענווה.

וענווה יש טועים בה כידוע שרבנו חזר על זה בכמה תורות/ו¹¹ שיש ענוה פטולה ואזי ע"י שהוא א"ן הוא לא בכל מקום אלא הוא בשום מקום, ואזי הוא לא יוצלח (שלימזל). ורק ע"י ענוה דקדושה שהיא שפלות וסבלנות, מתוך ביטול לרבו ולהקב"ה, עד שא"ן לו רצון אחר אלא רצון ה' ית', ויודע שכל מאורעותיו לטובה, ושלא מגיע לו כלום, רק הכל חסד גמור. וגם לא מתנשא על שום אדם, אזי נכלל במדות הא"ן של רבו וע"י במדת הא"ן של הקב"ה.

בתורה ד'/ו¹² מבאר רבנו שזה מן הנמנע שאדם יהיה שומע שבחו ולא נכנס בלבו גאוה. אלא א"כ זכה לבטל חומריותו ובתורה קמז/ו¹³ אומר רבנו שענוה היא כשאדם יכול לומר על עצמו שהוא ענו בלי שיהיה לו שום גאוה מזה. ועיין תורה יא שיש יחודא תתאה ויחודא עילאה, ושמעתי מהריצ"ח ביאור החילוק ביניהם ששניהם ביטול בתכלית להקב"ה שא"ן לו שום רצון אחר מרצון ה' אבל יחודא תתאה זה בחי' שאני קיים אבל מתבטל ואילו יחודא עילאה היא כשהאדם כבר לא מרגיש את עצמו כמציאות כלל. ולכאורה זו מדרגת הא"ן האמיתית. אבל צ"ע אם באמת רק מדרגה נוראה כזו היא התנאי להיות מעל המקום והזמן כדי לזכות לתורה וגדולה.

להבין יותר בבחי' יתרון האור מן החושך, "א"ן" הוא הצד השני של ישות וגאוה והתנשאות וגבה לב וגסות רוח. כמבואר בסוטה ד: וה. באריכות. והיא בחי' ענוה שהיא מדרגה גבוהה, וכמבואר במסילת ישרים עפ"י

הדור. וזהו מעלת הזוכה לראות את עצמו עם הצדיק האמת, שהוא חכם הדור, בחינת חכם הפולל פנ"ל. כי על ידי שזה החכם הפולל רואה אותו ומסתכל בו, על ידי זה מתנוצץ מחו, ועל ידי שמתנוצץ מחו, על ידי זה מקבל גדלה, פי עקר הגדלה הוא על ידי התנוצצות המח פנ"ל.

¹⁰ תורה ד' אות וטו וזה בכל פעם שפא אצל תלמיד חכם ומספר לפניו כל לבו, והתלמיד חכם הוא בחינת משה, שהוא בחינת א"ן, כמו שכתוב: "והחכמה מאין תמצא". ועל ידי זה אתה נכלל בא"ן סוף. וזה בחינת (ז): "ורקא דאזדריקת לאתר דאתגטילת מתמן", שמתחזיר את המלכות לא"ן סוף, שהוא רצון שבכל הרצונות: פי המלכות, שהוא בחינת אותיות הדבורים, כל אות ואות מלבש בה רצון השם יתברך. שרצון השם יתברך היה, שזאת האות יהיה לה תמונה כזו, ואות אחרת יהיה לה תמונה אחרת. נמצא, שרצונות, הינו תמונות אותיות הם התגלות מלכותו יתברך שמו. וכל אלו הרצונות, הינו התמונות נמשכין מרצון א"ן סוף, שא"ן בו תמונה. וכל הדברים והישות שבעולם הם מהאותיות, הינו ממלכות, פי ישות הוא מחמת המלכות, שרצה הקדוש ברוך הוא שיתגלה מלכותו בעולם, ועל ידי זה ברא את העולם מאין לישי, וכל הרצונות, הינו התמונות וכל הישות, הינו בחינת מלכות מקבלים חיותם מרצון א"ן סוף. כמו שכתוב (מגלה לא): "בכל מקום שאתה מוצא גדלתו של הקדוש ברוך הוא, הינו מלכותו, הינו רצונות" שם אתה מוצא ענותנותו/ו הינו רצון א"ן סוף: וזה בחינת התפשטות הגשמיות. כי בשרוצה להכלל ברצון א"ן סוף, צריך לבטל את הישות שלו, וזהו שכתוב בזהר (חלק ב' פח), שהסתלקות משה בשבת בשעתא דמנחה, שאז התגלות רעוא דרעיון, שהוא בחינת רצון א"ן סוף, שכל הרצונות מקבלין חיותם ממנו, וזה מחמת שבטל משה כל ישותו, כמו שכתוב (שמות ט"ז): "ונחננו מה". וזה פרוש: (דברים ל"ד): "ויקבר אותו בגיא" זה בחינת א"ן, כמו שכתוב (ישעיהו מ): "כל גיא ינשא". "בארץ מואב" זה בחינת מלכות, שדוד בא ממואב, שנסתלק משה בתוך א"ן סוף, בתוך רצון שברצונות, בתוך רעוא דרעיון, שהוא בחינת רצון א"ן סוף.

¹¹ שיש"ק ח"א אות קעג - כף אמר רבנו ז"ל: שכל צדיק הדור האמת לאמתו יש לו פח להנהיג העולם כמו שהוא יודע, והצדיקים הקדמונים היה עקר תשובתם סגופים ותעניתים, ורבנו ז"ל אצלו עקר התשובה לברוח מן הכבוד ולסבול שפילות-דמים וביזיונות. (שם פג). (עיין בליקו"ה אר"ח ח"ב הל' בה"פ ה, יא, דף צט.ק. ולהלן סעיף קעה, ו-תרנ"ב).

¹² עיין תורה קצו, ותורה עב תנינא בסוף, ותורה פו תנינא בסוף, ושיחות הר"ן קמ.

ועיין תורה כב תנינא - בענין ההכנעה טועים העולם הרבה כי הלא כמה אנו מוגעין עצמנו בעבודות ובתפלה כדי לצאת ממחזין דקטנות למחזין דגדלות, ואם פן אי אפשר שיהיה ההכנעה בפשיטות, פי אם פן הוא נכנס לקטנות, ועל פן בהכרח שיש בזה דעת. ועל פן לאו כל אדם יכול להיות ענו כראוי, רק משה רבנו, עליו השלום, הוא היה "ענו מכל האדם אשר על פני האדמה" (במדבר י"ב). ורבותינו, זכרונם לברכה, קראו לענוה שאינו כראוי הנפדה, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (סוטה מא): על ירמיה הנביא, שהיה ענו נגד הנביא שקר חנניה, ואמר לו בהכנעה: אמן, פן יעשה ה'; ואמרו רבותינו, זכרונם לברכה, על זה: 'כל המחניף וכו' לסוף נופל ביד בנו' וכו'.

¹³ תורה ד' אות ז' - פי זה מן הנמנע שלא יבוא לאדם איהו גדלות, כששומע שמשפירין שבחו, כל שכן כשמלך גדול משבח ומפאר את האדם, אזי בודאי מן הנמנע, שלא יבוא לו איהו גדלות, אבל צריך לזה בטול כל הרגשותיו וחמירותיו, אזי יכול האדם, לשמע שבחו, ולא יבוא לו שום גדלות, כמו משה רבנו, שראה כתוב בתורה: "וידבר ה' אל משה", "ויאמר ה' אל משה", וישראל קוראין בכל יום בתורה שבחו של משה, והוא בעצמו מספר להם שבחיו, ולא היה למשה שום התפארות וגדלות מזה, כמו שכתוב: "והאיש משה ענו מאד", ובודאי על ידי ענותנותו, היה פח ביד משה לכפר עוון העגל. כמו שכתוב: "ואיש חכם יכפרנה".

¹⁴ תורה קמז - ועקר מדת הענוה בשיהיה במדרגה שיוכל לכתב על עצמו כמו משה רבנו, עליו השלום (במדבר י"ב): "והאיש משה ענו מאד", וזהו מדרגת הענוה בתכלית, וכמו שמצינו באמוראים שאמר רב יוסף (סוטה מ"ט): 'לא תתני ענוה דאיבא אנא'.

הברייתא דרבי פנחס בן יאיר. ועל כן צריך לזה הקדמות רבות ולא כמו שסתם כאן רבנו ולא ביאר כלל כיצד לבוא לזה. ונ"ל הטעם כי באמת עיקר כוונתו למי שלא זכה למדרגת א"ן שידע שכשהוא פונה לעשירות אפילו רק בערגה מועטת הוא מתרחק מאד מהחכמה האמיתית.

למעשה כיון שיש בזה אריכות גדולה לבאר היטב ראה (הוספות) בסוף שני מאמרים בעניין השפלות והאין, ובקיצור התנאי הראשון הוא הדעת דהיינו להיות מחובר אליו ית', דהיינו שתמיד מרגיש בבית המלך תחת עינו הפקודה, ממילא מרגיש אפס וחייב, ובכל רגע ממתין לדעת מה רצון ה' ממנו, ומקשיב בכל רגע לאיזה רמז מה²¹, ממילא ודאי לא שייך אצלו כעס/כא²², וזהו שפרש"י שפל וסבלן, ורק רוצה את רצון ה' ולהרבות בכבודו ית' בכל רגע.

וכידוע למעשה המבחן הראשון על ביטול הגאווה וישות הוא בבית, להבין שעזר כנגדו כפשוטו שדייקא ע"י שהיא נגדו, היא עזר/כ²³ כי א"א לזכות לשפלות בלי בזיונות, ועיקר הבזיון הוא ממי שמכיר אותך ביותר ומקרוב, כי אין אדם רואה נגעי עצמו, על כן "לא טוב היות האדם לבדו, ועל כן אעשה לו עזר כנגדו" כנגדו דייקא.

בעניין החכמה

בגרסת השיש"ק הכללי מבואר שהאיש שהתקרב למגיד היה כבר עשיר ותלמיד חכם, ואעפ"כ כשקיבל חכמה מהמגיד ירד מנכסיו. נמצא שהחכמה שבצפון אינה חכמה תתאה שאנו לומדים, כי היא רק הקדמות לתורה האמיתית כמבואר בתורה כא ותורה ל'. כי מהצדיק מקבלים חכמה עלאה, פנימיות החכמה, שהיא תורה דעתיקא שעל ידה נעשה יאר כשר ירא שמים. והיא נמצאת רק בדרום ועליה רומזת המנורה הטהורה בבית המקדש הדולקת בשמן משחת קודש הרומז לחכמה עלאה. ואם זוכה גם לביטול כראוי לצדיק, אזי יכול לזכות למדרגת א"ן, ואזי יכול שגם העשירות שבצפון תהיה לו.

ובעניין ההגדרה בכלליות מה נקרא חכמה. ידוע שגדר החכמה הוא אוסף הקדמות שאדם מקבל מחוצה לו. והבניה היא כשמתבונן בהקדמות, ומבין להוליד מהם הבנה חדשה. והדעת היא כשמשיב את ההבנה הזו ללב ולמדות על מנת לקיים אותה. אבל הגדרה זו היא לעניין חכמה תתאה, כיצד ללמוד אותה, ואילו חכמה עלאה היא חכמה לבד, שפע אלוקי, בחי' השגות אלוקות, שמתקבל בכלי החכמה תתאה. בבחי' יהיב חכמה לחכימין.

חז"ל אמרו (אבות ד' א')²⁴ איזהו חכם הרואה את הנולד, גם זה לא מדובר בחכמה עלאה אלא בכל החב"ד של חכמה תתאה שלו, כי הפירוש שחכם נבון ובר דעת הוא מי שקודם שעושה מעשה כבר רואה כמה מהלכים קדימה מה יולד ממעשיו ולפי זה שופט ודן אם וכיצד לעשות. נמצא שגם חכמה זו היא לאו דווקא בדרום אלא גם בצפון. אבל מי שזכה לאין יכול לראות את הנולד ממש ולא מתוך חשבון, כי בחשבון אפשר לטעות אבל ע"י אין הוא מעל הזמן ורואה ממש את העתיד כבר עכשיו.

הרוצה להחכים ידרים ולהעשיר יצפין

לשון הגמרא משמע צפון ודרום ממש, ולפ"ז כוונת המגיד שצריך לזה להיות מעל מקום. מאידך מפרש"י בגמ' משמע שמספיק לצדד קצת לכיון דרום או צפון ולפ"ז העיקר היא הכוונה, ולפ"ז כוונת המגיד שא"א לצדד לשני כוונים כאחת ולכוון שתי כוונות כאחת, ולפ"ז צריך להיות אין כדי להיות מעל הזמן. אבל צ"ע הרי אם האדם יהיה עשיר או עני כבר נקבע קודם הלידה (נדה טז), ואין יתכן שע"י שילמד מהמגיד את תורה הבעש"ט ישתנה מזלו? ואין יתכן שכשיזכה למדרגת אין יחזור מזלו? ונראה לבאר שכשלמד חכמה מהמגיד הרי זה כמו שצדד ממילא פניו לדרום, ואזי כיון שא"א לתורה וגדולה באדם אחד התרחק ממזלו, כי היה אדם כשר ואין מזל לישראל, כשעושים רצונו של מקום. אבל אם היה במדרגת אין, אזי אפשר שגם יחזור למזלו הטוב כי לא יהיה סותר לחכמתו.

כך נראה שבאמת כדי לזכות לתורה וגדולה, אין הכוונה שהוא בצפון ובדרום כאחת ע"י שהוא מעל המקום והזמן, אלא הכוונה מצד המזל שלו ובאמת אם מזלו עניות ולמד חכמת אמת, לא יהיה ע"י מדרגת א"ן חכם ועשיר. (כך נראה בדרך אפשר וצ"ע.)

²¹ וראה שומר אמונים - מאמר השגחה פרטית פרק כא - פי כל דבר גדול וקטן מושגח בהשגחה עליונה, למשל מי שיש לו איזה צער מאנשים שמציעים אותו, או מושגח בהשגחה עליונה עד כפמה, והאין, ובאיזה אופן, יגיע לו מהם הצער, או מי שאשתו מושלת עליו, ותקניטנו בדרך, או צריך להאמין שנותנים בפיה מן השמים ממש כל דיבור שתצער אותו, אם לא שהוא פתי ומביא עצמו לידי מחלוקות, או פותח בזה לעצמו ח"ו נסיונות רבות, אבל מי שמאמין בהשגחה עליונה, שכל דיבור ממש מושגח בהשגחה עליונה עד כפמה תצער אותו, אז נתכפרים בזה עונותיו, כמאמר רז"ל (מסכת ערובין דף מ"א ע"ב) שאינו רואה פני הגיהנם מי שיש לו אשה רעה, ודייקו בהדברים פני הגיהנם דייקא.

²² בפועל זה לא פשוט כידוע שגם משה רבנו כעס, אבל הכוונה מצד מדת האין הוא מופקע אלא שמצד היראת שמים לעשות רצון ה' בשלימות לפעמים זה סותר, ואזי יכול לטעות בזה.

²³ בזהר ח' לקמרא רב ח"א דף קנט: בסוף ביאורו על הודר דף לז: הובא בואת הברכה עמ' יד סוד עזר כנגדו כי כל התנגדות וכנגדו הוא עזר וסמך גדול לעבוד הש"י. ועוד עיין פרי הארץ פרשת וירא בשם בעל העקיפה ע"פ עזר כנגדו - יש שהתנגדות הוא העזר.

²⁴ מלאכת שלמה שם - איזהו עשיר וכו' וכן איזהו חכם הרואה את הנולד, מעשרה דברים ששאל אלכסנדרוס מוקדון את זקני הנגב בתמיד פ"ד.

עד כאן ההקדמה

*

תורה קסב [כ"ז]

בימי המגיד ז"ל [כ"ה/כ"ו] היה איש עשיר ומיוחס, ולמדן/כ"א, והיה מתנגד לאנשי המגיד/כ"א, וספרו לו אנשיו מזה האיש, ואמר להם שיראו לקרב אותו אליו, ולהשתדל בזה מאד ולהתפלל להש"י שיעזור להם. וכן עשו עד שעזרם ה', שהביאו אותו להמגיד ז"ל, ונעשה איש כשר ירא שמים, אך התחיל לירד מנכסיו, דהיינו כיון שלמד חכמת הבעש"ט מהמגיד שעל ידה נעשים איש כשר ירא שמים, דווקא חכמה זו היא שהביאה אותו לבחי" דרום והרחיקה אותו מבחי" צפון ועל כן התחיל לירד מנכסיו.

ואמר המגיד ז"ל, שאלו שניהם א"א שיהיו במקום אחד דהיינו באדם אחד, היינו תורה וגדולה [כ"ט/כ"ו], כי אמרו בגמרא הרוצה להחכים ידרים/כ"א רש"י פרש שם הרוצה להיות חכם יטה פניו בתפילתו לצד דרום. והרוצה להעשיר יצפין יטה פניו בתפילתו לצד צפון (ב"ב כה ע"ב)/כ"ב.

^{כ"ז} לא ידוע מתי והיכן נאמרה תורה זו

^{כ"ח} המגיד טמעיוריש תלמיד ומשין הבעש"ט. המעשה המסופר כאן ראה בשיש"ק הכלל חסידי שכתב רבי יועץ קים קדיש ברינהעש. בערך עונה אות ד'. ואגרא דכלה פרשת וישב. והיכל הברכה במדבר א כ' ד"ה ומעשה היה בינו.

^{כ"ט} **שיח שרפי קודש** (לרבי יועץ קים קדיש ברינהעש) – ערך עונה והכנעה אות ד' – בעת דר הרבי ר' בער ז"ל במעוריש ה' שם בעה"ב גביר ולמדן אשר כל ימיו עסק בתורה ועבודה ואשתו היתה הנושאת ונותנת, והוא הלך להחנות אך על שני שעות בכל יום והי' מתנגד גדול, אשר לא ראה פני המגיד ז"ל, פ"א בעש"ק באשמורת הבוקר הלך לביהמ"ד, וראה איזה אברכים יושבים ולומדים, ושאלם מאין אתם ואן תלכו, השיבו לאדומ"ר באנו, ודימה ברעיונו הלא אנשים ממרחק יבואו להרבי והוא ידור בפה ולא יראהו, לכן אבטל פ"א הליכתי להחנות לא זמן הלימוד ואלך להקביל פניו ובבואו לפני המגיד, בפעם ראשון בהלו נר הקדוש עלי ראשו נתפעל מאוד, והתחיל לבטל שיעור אחד וכן שתיים עד שנתקרבה דעתו מאוד להמגיד ז"ל, ומני אז התחיל להתקרב מטה ידו ד"ל ונדלדל מסחרו, עד שהביאהו לזה שסיפר כל זאת לפני המגיד, באמרו מה זאת מאז הקרבתי בקודש נעשה כזה ר"ל. השיבו המגיד ז"ל הלא למדן אתה בוודאי תדע משארז"ל (ב"ב כה ע"ב) הרוצה להחכים ידרים להעשיר יצפין, מה יעשה האיש שברצונו להיות חכם ועשיר, הלא מרחק רב בין צפון לדרום, ושתק ולא ידע להשיב, והשיב המגיד הק' ז"ל אם אדם משים א"ע כאין ואפס יחשב בעיניו, או נעשה רוחני, ורוחני אינו תופס מקום, ויוכל להיות בכאן ובכאן, והדברים ירדו לעומק חדרי הבע"ב הנ"ל כי הבין אל מה מילין ירמוזו, ושאל להה"ק אם כן מזלי רע חו"ח עד עולם? ענהו לא ובתנאי ומאז והלאה נעשה שפל ברך ושב למדרגתו הראשונה:

אגרא דכלה – פרשת וישב – וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען. יש לפרש ברמז כי התורה נצחיית ומלמדת לאדם דעת בכל עת, דהנה שאלו להרב הקדוש מהרד"ב זצוק"ל מפני מה בעלי התורה והמצות אינם עשירים, והשיב דהנה הרוצה להחכים ידרים והרוצה להעשיר יצפין [ב"ב כה ע"ב], ממילא כיון שבוחרים בקצה הדרום, רחוקים המה מצפון זהב יאתה ואיוב לז כב), ואמר אילו יבואו למדת א"י, להיותם כאין בטלים ממצויאותם להבורא כל ית', אז היו משיגים את שניהם, כי באי"ן אין קצות ניכרים, זה שמעתי בשם הקדוש הנ"ל והדברים עמוקים מאד בחכמה. והנה ידוע דאברהם ממדת הדרום, ויצחק מדת הצפון, ויעקב כלול משניהם, והנה מטה כלפי חסד לדרום כנודע, והנה הוא רחוק ממדת הצפון, ואעפ"כ התיישב גם במדת יצחק מדת הצפון, להיותו במדת אי"ן, וז"ש וישב יעקב בארץ מגורי אביו פחד יצחק, הגם שהיה מטה כלפי חסד, להיותו וישב בארץ כנען לשון הכנעה שהגיע למדת אי"ן ושם אין קצוות ניכרות והימין והשמאל כאחד, והבין.

^{כ"ט} **כך מבוואר** בשיש"ק הכלל חסידי הנ"ל – ונראה שכך מוכרחים לומר לפי המבואר בשיש"ק החדש ח"א אות קלד הנהגת המגיד שלא לקרב אנשים פשוטים.

^{כ"ט} **כידוע שעיקר** ההתנגדות היתה מתלמידי חכמים דייקא. עיין תורה יב – מה שאנו רואים, שעל פי הרב הלומדים חולקים על הצדיקים, ודוברים על הצדיק עתק בנאודה ובוז, והו' מכן גדול מאת השם יתברך. וכו' ע"ש. ועיין תורה כח – (א) המתנגדים המבזים והמתרפים יראי השם זה מחמת שמקבלים תורה מתלמידי חכמים שדין יהודאין (א). כי תלמידי חכמים שדין יהודאין הם מקבלים תורתם מהשדין, שיש להם תורה נפולה מאלפין נפולים.

^{כ"ט} גיטין נט. מרבי עד רב אשי לא מצינו תורה וגדולה במקום אחד.

^ל **גיטין דף נט.** ואמר רבה בריה דרבא ואיתימא רבי הילל בריה דרבי וולס מימות משה ועד רבי לא מצינו תורה וגדולה במקום אחד ולא הא הוה יהושע הוה אלעזר הא הוה אלעזר הוה פנחס והא הוה פנחס הוה זקנים הא הוה שאול הוה שמואל והא נח נפשיה כולוהו שני קאמרינן והא הוה דוד הוה עירא היאירי והא נח נפשיה כולוהו שני בעינן הא הוה שלמה הוה שמעי בן גרא והא קטליה כולוהו שני קאמרינן הא הוה חזקיה הוה שבנא הא איקטיל כולוהו שני קאמרינן והא הוה עזרא הוה נחמיה בן חכליה אמר רב אחא בריה דרבא אף אני אומר מימות רבי ועד רב אשי לא מצינו תורה וגדולה במקום אחד ולא והא הוה הונא בר נתן שאני הונא בר נתן דמיכף הוה כייף ליה לרב אשי:

רש"י – במקום אחד – שתהא תורתן וגדולתן של ישראל במקום אחד שאין בישראל גדול בתורה ובעושר כמותו:

^{ל"א} **יש מפרשים כפשוטו** שמי שגר בדרום מחכים ובצפון מעשיר ראה תפארת יהונתן (איבשיץ) על בראשית פרק יב פסוק ט ויסע אברם הלוח ונסוע הנגבה. כי לא נתן עיניו בממון רק להתחכם כאמרם הרוצה להחכים ידרים ובני נגב כולם חכמים מופלגים בחכמה. ולכך נסע הנגבה: עכ"ל אבל מעשה מעשיר המסופר אצלינו א"א לומר כן שהרי האיש הזה לא בא מהצפון אל המגיד. אלא נשאר במקומו רק למד חכמה מהמגיד.

נמצא כשרוצה להחכים בחכמה עילאה שהיא פנימיות התורה^{ל"ז} צריך לכוון בתפילתו שהוא עומד לדרום. ע"כ א"א-אי אפשר לו להעשיר, כי כשהוא בדרום אזי איננו בצפון ועשירות בצפון, וכן להיפך,

כ"א-כי אם, דהיינו אלא אם הוא בתכלית העניויות שהוא אין ממש, אזי אינו עומד בשום צד, כי א"א-אי אפשר לומר עליו שהוא בצפון או בדרום מאחר שהוא אין ואפס ממש, ואי אפשר להיות אין ואפס אלא ע"י שמבטל כבודו ורצונו בתכלית לרצון ית', ואזי על ידי שהוא נכלל בה' ית', הוא מעל המקום והזמן ע"כ אפשר שיהי' בו תורה וגדולה במקום אחד כי הוא נמצא בכל מקום בזמן אחד, כגון משרע"ה-משה רבנו עליו השלום, שכתוב עליו והאיש משה ענו מאד מכל האדם^{ל"ח}, (ובתורה ד' מבואר שזכה להיות אין ממש) ואמרו בגמ' נדרים^{ל"ט} שנתעשר מפסולת הלוחות, ורבינו הקדוש [ל"ו] ואמרו בגיטין נט. שהיה עשיר גדול, וגם ענו כמבואר בסוטה מט. משמת רבי בטלה ענוה :

גם עיין תורה ס'ל"ז טעם שהם היו עשירים כיון שדרכם עברה התורה, כי יש התבוננות שא"א לזכות לה אלא ע"י שיש לו כל הון דעלמא, ואע"פ שבוודאי זה לא יתכן, הכוונה למדת ההסתפקות ששמח בחלקו, אעפ"כ כיון שמשא רבנו ורבי ורב אשי דרכם עברה התורה, בהכרח שגם יהיה להם עשירות מופלגת בפועל. ע"ש.

סיכום

- הרוצה להחכים ידרים אין הכוונה לחכמה להבין את הגמרא ותוס' אלא לזכות לפנמיות החכמה שהרי האיש שהתקרב למגיד כבר היה תלמיד חכם גדול ואעפ"כ גם עשיר גדול.
- מי שפונה לעשירות בזה הוא מתרחק מהחכמה האמיתית. (ולכאורה רמז כאן רבנו שאיש כשר ירא שמים היא הסיבה לירד מנכסיו, כי יראת שמים ועשירות רחוקים זה מזה כרחוק דרום מהצפון)
- להיות אין הכוונה לתכלית הענווה, משם יוצאת החכמה עילאה אל הדרום, (כמ"ש החכמה מאין תמצא) ומשם גם יוצא שרש הממון אל הצפון, כמבואר בתורה כג שבשרשו הוא צח ומצחצח. על כן רק מי שהוא

עוד ראה תולדות יעקב יוסף - פרשת ויגש - אות ד - ונ"ל, דאי' במשנה פ"ב דאבות (מ"ה), ולא כל המרבה בסחורה מחכים, ובמקום שאין אנשים השתדל להיות איש. וביאר זה בס' יד יוסף דף ס"ח, כי החכמה צריך התבודדות והתייחדות, ולא התערבות עם המון עם, וכדכתיב לתאוה יבקש נפרד (משלי יח, א), מי שיש לו תאוה ללמוד צריך לבקש להיות נפרד. אמנם הסחורה הוא היפך צריך התערבות עם אנשים, ולזה רמזו הרוצה להחכים ידרים (ב"ב כה ע"ב), שאין שם אנשים מרוב חימום. להעשיר יצפין, שיש שם אנשים וכו'. וז"ש לא כל המרבה בסחורה מחכים, יען צריך התבודדות, ובמקום שאין אנשים צריך להשתדל אין להיות איש, מה שאין כן המרבה בסחורה אינו יכול להתבודד וכו' יעו"ש:

^{ל"ב} **בבא בתרא דף כה:** אמר רב חסדא מאי דכתיב מצפון זהב יאתה זו רוח צפונית שמזלת את הזהב וכן הוא אומר הולים זהב מכיס אמר רפרם בר פפא אמר רב חסדא מיום שחרב בית המקדש לא הוגשמה רוח דרומית שנאמר ויגזור על ימין ורעב ויאכל על שמאל ולא שבעו וכתיב צפון וימין אתה בראתם ואמר רפרם בר פפא אמר רב חסדא מיום שחרב בית המקדש אין הגשמים יורדין מאוצר טוב שנאמר יפתח ה' לך את אוצרו הטוב בזמן שישראל עושין רצונו של מקום וישראל שרויין על אדמתם גשמים יורדין מאוצר טוב בזמן שאין ישראל שרויין על אדמתם אין גשמים יורדין מאוצר טוב אמר רבי יצחק הרוצה שיחכים ידרים ושיעשיר יצפין וסימנין שלחן בצפון ומגורה בדרום ורבי יהושע בן לוי אמר לעולם ידרים שמתוך שמתחכם מתעשר שנאמר אורך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד והא רבי יהושע בן לוי אמר שכינה במערב דמצדד אצדודי אמר ליה רבי חנינא לרב אשי כגון אתון דיתביתו בצפונה דא"י אדרימו אדרומי ומנא לן דבבל לצפונה דארץ ישראל קיימא דכתיב מצפון תפתח הרעה על כל יושבי הארץ:

תורת חיים - הרוצה שיחכים ידרים. לפי שהחכמה באה משם וגם התורה שם היא כתובה באש שחורה על גבי אש לבנה מימינו יתברך היושב במערב ונראה דהיינו הא דכתיב בספר יהושע תנה לי ברכה כי ארץ הנגב נתתני ואיתא בתמורה שאמרה כי אין בו אלא תורה לפי שהתורה והחכמה מצד דרום הן באין לכך אמרה ארץ הנגב נתתני ואפשר דמשום הכי חכמים גדולים מצויין בארץ הנגב כדמשמע במסכת תמיד דקאמר עשרה דברים שאל אלכסנדרוס מוקדון את זקני הנגב ובפרק כיצד מעברין נמי קאמר נתייעץ במכתיר והנגיב למפיבושת ופירש רש"י ז"ל שם והנגיב והדרים הלך לו למפיבושת לפני זקני דרום שהם חכמים מאוד:

^{ל"ג} **חכמה עילאה** - בהכרח לומר שהעשיר שהתקרב למגיד זכה לחכמה עילאה, שהרי חכמה תתאה כבר היה לו, שהרי היה תלמיד חכם ומתמיד גדול, ואעפ"כ היה גם עשיר. כי רק חכמה עילאה שמגלים הצדיקים היא רק בדרום.

^{ל"ד} **במדבר פרק יב (ג) והאיש משה (ענו) עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה: פרש"י (ג) ענו - שפל וסבלן:**

^{ל"ה} **שמות פרק לד - (א) ויאמר יהוה אל משה פסל לך שני לוחות אבנים... פרש"י - (א) פסל לך - הראהו מחצב סנפיריגון מתוך אהלו ואמר לו הפסולת יהיה שלך ומשם נתעשר משה הרבה: ועי"ש משכיל לדוד שמוכיח שהיא מחלוקת תנאים אם העשיר מהמחצב שמצא או רק מפסולת הלוחות. ובנדרים אמרו שהעשיר רק מפסולתו. עוד עי"ש שמוכיח שלפני כן היה משה רבנו עני, ומה שאמרו אין הקב"ה משרה שכינונו אלא על עשיר וכו' הכוונה בקביעות דייקא כמבואר ברא"ש על נדרים. ומה שפרש"י שמשא העשיר הרבה, הכוונה שכשנעשה עשיר היה הרבה יותר מכל ישראל שגם היו עשירים כי יצאו ברכוש גדול. עוד עי"ש שמקשה מילקוט שמעוני שאת הלוחות לא חצב ממחצב אלא ממחצב שתחת כסא הכבוד.**

^{ל"ז} עיין במדבר יב ג' והאיש משה ענו מאד. ועיין נדרים לח. פסל לך פסלתן שלך. ועיין סוטה טט משמת רבי בטלה ענוה. ובגיטין נט. מיטות רבי עד רב אשי לא מציינו תורה וגדולה במקום אחד. ועיין תורה ס' אות א'.

^{ל"ח} **תורה ס' אות א' - וכן כל מי שעבר דרך ידם התורה, היה להם עשירות גדול מאד. דהיינו משה רבנו שהביא התורה ליש"אל, היה עשיר גדול כמו שאמרו רבותינו, וזכרונם לברכה (ב). וכן רבי שסדר וחתם המשניות, וכן רב אשי שהיה חתימת התלמוד, וסדר את כל התלמוד, שגם בן היו עשירים גדולים מאד כמו שאמרו רבותינו, וזכרונם לברכה (גשין נ"ט ועין בבא מציעא פ"ה). כי מחמת שתקנו וסדרו את כל התורה שפעל פה, ועבר דרך ידם התורה, על כן היו גם בן עשירים כנ"ל, כי צריך עשירות גדול להתבוננות הנ"ל:**

אין יכול לזכות בשניהם. דהיינו לא רק כיון שהוא מעל המקום והזמן אלא כיון שהוא אווהו בשרש של שניהם.

עד כאן ביאור חברותא לתורה קסב

✳

מאמר בעניין ענוה ואין

צדיק גדול נמצא תמיד ברצון וכסופים להשיי, ממילא מטבעו הזה, לא סובל את קלי הדעת וכל שכן חוטאים ואפילו בעלי תשובה עד שלא פשטו את הבגדים הצואים מעליהם, ממילא רוב הצדיקים לא יסכימו ששום אדם יוציא אותם מעסק התורה והתפילה והרצון הזה, אלא לצורך מצווה שאין אחר שיכול לעשותה או את דקדוקיה. וכן היא ההלכה שאסור לבטל תורה לצורך דבר שיכול להעשות ע"י אחרים, אלא אם זו מצוה שבגופו. כי תלמוד תורה עולה על הכל. ודייקא ע"י התקיפות הזו שלא לתת לשום דבר להפריע ע"י נעשו צדיקים ות"ח דלא נגררו אחרי הבלי עוה"ז/לח, עד שזכו ליחודא תתאה, להיות מחוברים אליו ית' תמיד.

אבל יש צדיקים גדולים שעברו ועלו ממדרגה הנ"ל וזכו ליחודא עילאה, והם מארי דקבלה שיודעים סוד הדברים ופנימיות התורה, ודבקים בו ית' ונכללים בו כל כך עד שנכללים בו גם בהתלבשותו בטבע, ויכולים לעבוד את השיי ע"י עסק התורה המלובשת בטבע (ראה תורה עח תניניא). עיין ריש תורה יז שיש צדיק שמחפש את רצונות השיי שבטבע וזה אפשר רק ע"י שיודע לגלות את ההתפארות שיש להשיי מכל יהודי אפילו קל שבקלים, כי כל העולם לא נברא אלא בשביל ישראל וכל פרט שבו נברא לצורך ישראל יגלו כבודו ית' בו. וצדיק גדול כזה הוא עומד דייקא בין שמד לרצון (תורה רטו/ל^ט) ומקרב רחוקים דייקא ועושה גרים כדי להעלות את כל העולם משמד לרצון. וכמשה רבינו שככל שעלה מדרגה, הוריד עצמו אל הנמוכים יותר כמבואר בתורה פב תנינא, שאפילו בקל שבקלים מצא משה רבינו אלוקות דהיינו איזה צד השווה ביניהם להתקשר עימו. דהיינו שעבודה זו עיקרה מכח הענוה של משה רבנו, שמרגיש תמיד שפל שבשפלים אפילו מהקל ביותר שבישראל.

ולכן צדיק כזה לא רואים עליו שום קדושה כמבואר בתורה רמג/מ^ב, ואדרבה כל אחד רואה בו את עצמו, כי הוא בחי' אספקלריא המאירה כמבואר בבעש"ט על התורה פרשת קרח/מ^ב שמי שלא מתחזק באמונת חכמים בקל יכול ליפול לחשוד בצדיק בכל העבירות שבעולם, וכשיר השירים שקלי עולם מוצאים בו תאותם. וזהו שדרשו חז"ל בסנהדרין קי. עה"פ וישמע משה ויפול על פניו, – מה שמועה שמע, אמר רב שמואל בר נחמני אמר רב יונתן שחשדוהו מאשת איש, ובבכורות ה. אמרו משה רבכם קביוסטוס היה או גונב נפשות, ופ' כי תשא עה"פ והביטו אחרי משה וע"ש במדרש תנחומא תשא סי' כ"ז שהיו שדרשו לגנאי שחשדו אותו באשת איש. הרי שדייקא הצדיק השלם נדמה לרשע בעיני הרחוקים מהאמת.

כתיב בסוף פרשת בהעלותך "והאיש משה ענו מכל האדם" פרש"י שפל וסבלן. ועיין תורה נו משה הוא הדעת. וכן מבואר בויקרא רבה (א' טו) מי שאין בו דעת (משמע שם שהכוונה שאינו עניו כמשה רבנו) נבלה טובה ממנו ע"ש. נמצא שהדעת מתבטאת בענוה. אבל הענוה בלא דעת היא ענוה פסולה (עיין תורה קצז) כי אם הוא שפל וסבלן גם כלפי קלי הדעת ונגרר אחריהם הרי מאבד את הדעת ונעשה שוטה ורשע כמוהם.

^ח עיין תענית ד. אמר רב אשי כל תלמיד חכם שאינו קשה כברזל אינו תלמיד חכם שנאמר וכפטיש יפצץ סלע אמר רבי אבא לרב אשי אתון מהתם מתניתו לה אנן מהכא מתנינן לה דכתיב ארץ אשר אבניה ברזל אל תקרי אבניה אלא בניה

^ט תורה רטו – ..... על ידי זה הפדיון וההמתקה, נעשין גרים, כי כל זמן שיש עבדים בעולם חרון אף בעולם' (ב). וכשממתיקין הדין והחרון אף, נמתק העבדים ונעשין גרים: וזה הדין עבודת משה רבנו, עליו השלום, כל ימי חייו, וגם לאחר מותו, כי השתדל לקרב הערב רב כדי לעשות גרים, וגם במותו נקבר מול בית פעור, כדי להמתיק העבדים כדי שיהיו נעשין גרים. ועל פן נסתלק בשבת במנחה, שאז הוא עת רצון. כדי להמתיק כל העשרים וארבעה בתי דינים כנ"ל, כדי לעשות גרים, כי כל עבודת משה, להמתיק החרון אף של העבדים לרצון, ועל פן משה עומד בין שמו לרצון: כי מספר משה הוא ממצע, בין מספר שמו למספר רצון. כי הוא עומד תמיד להמתיק השמו להפכה לרצון כנ"ל:

^מ תורה רמג דע שיש צדיק גדול מאד, שאין העולם יכול לסבל קדשותו, על פן הוא מתעלם מאד, ואין רואים ממנו שום קדשה ופרישות יתרה, זה מחמת גדל קדשותו מאד. וזה בחינות 'כל השירים קדש ושיר השירים קדש קדשים' (ידיים פרק ג), (מהדימוי לשיר השירים משמע שלא רק שלא רואים בו קדושה אלא שקלי עולם רואים בו אפילו טומאה כמו בשיר השירים)

^{מא} בעל שם טוב על התורה – פרשת קרח אות ג. השונאים הם רוחו של צדיק כמו שהיו ערב רב משורש משה, אלא מפסולת הברור היו, ודברו עליו כל הרעות שבעולם, ויש לנו קבלה ממרן אלקי הבעל שם טוב, שממש חשדוהו באשת איש, כי כל מה שעשה בלעם הרשע שהיה מניצוץ משה רבינו, הכל דברו עליו וחשדוהו, ולכן אל יתמה על צדיק גמור על מה שמדברין עליו ערב רב רשעים גמורים במה שלא היה במחשבתו כלל, כי אין שום דבר במקרה, כי הרבה פעמים מדברין במה שעשו הם בעצמם, והם משרשו ואינן רואין חוב לעצמן, אלא הכל על צדיק אמיתי ולפעמים מגלגול העבר שפגם בכיוצא בזה בדקות גדול, ועל הכל יתן את לבו לתקן ויקבל באהבה ויבקש רחמים על עצמו ועליהם וימשיך כל טוב: (נוצר חסד אבוח פ"ד א' אחודות השונאים)

נמצא שמדרכי הענוה והדעת היא לדעת מתי להיות שפל וסבלן ומתי להיות ההפך הגמור מזה, דהיינו תקיף ועומד על דעתו. וכדמצינו ברבינו שאמר על עצמו (חיי מוהר"ן רסט) שהוא עניו מכל הצדיקים ומאידך (שבחי הר"ן נסיעתו לא"י) כשהחליט רבינו לנסוע לא"י נעשה אכזר על בני ביתו עד כדי תמיהה עצומה. וכן מצינו בחז"ל ערובין נד עה"פ ומדבר מתנה, שרק מי שעושה עצמו הפקר כמדבר דהיינו ענוה, זוכה באמיתיה של תורה, ומאידך בערובין כב. במי אתה מוצא את התורה במי שהוא אכזר על בניו ועל בני ביתו כעורב. וזו לכאורה תימה הרי הרחמנות היא ביטוי של דעת כמבואר כ"פ בליקוטי מוהר"ן עיין תורה קיט.

והביאור הוא כי ענוה אין הכוונה לשפלות כלפי בני אדם אלא לדעת, דהיינו חיבור אליו ית', דהיינו שמרגיש תמיד בבית המלך, וממילא לא מעיז להרים ראש ומקבל הכל באהבה. אבל במה שמתברר לו שרצון הש"י לנהוג באכזריות, אזי בוודאי מיד רץ לעשות רצון קונו, שהרי לא השפלות עיקר אלא קבלת רצון הש"י על עצמו היא העיקר.

נמצא שצדיק שנותן לאנשים פשוטים וקלי עולם להוליך אותו כרצונם כביכול, אם הוא לא צדיק גדול מאד אזי הוא לא צדיק כלל, וזה שאמר רבינו (ח"מ רסב) או שאני קדש קדשים או קל שבקלים אין אמצע, והבחירה נתונה.

רבנו אמר "גמרתו ואגמור". וזה יכול לומר רק צדיק שהוא בבחי' יחודא עילאה הנ"ל שנכלל בו ית' בתכלית, כי אגמור הכוונה בהעלם בתוך הבחירה שלכם אני נעלם ומוליך אתכם כרצוני לגמור. דהיינו כמו שהקב"ה מלביש עצמו במט"ט שהוא הנהגת הטבע, דהיינו שקבע חוקים בהנהגתו את העולם עד שנדמה שהחוקים מוכרחים. ורק לפעמים יוצא מהכלל ועושה נס ואנו מתפעלים ומגלים אותו. אבל באמת הפלא העצום הרבה יותר, זה כיצד עושה עימונו כרצונו בתוך צמצום חוקי הטבע, ובתוך הבחירה שלנו, ובלי לפגוע בהם כלל מוליך אותנו לעשות את רצונו בלבד, וכדאיתא במשנה באבות פ"ג הכל צפוי והרשות נתונה/מב. כי הקב"ה מנהל את העולם בלי להפריע לאף אחד לעשות כרצונו. וצדיק אמיתי שעלה למדרגת שיר השירים הוא נכלל בו ית' כל כך, יכול לומר גמרתו ואגמור, וכנ"ל שאגמור שיתקיים רצוני עם ובתוך חופש הבחירה שלכם.

על הפסוק והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה: (בהעלותך יב ג)

פרש"י ענו הוא השפל וסבלן

בדרך כלל מבארים שעיקר מדת הענוה מתבטאת ביחס כלפי בני אדם/מב, ונ"ל שזה לא מדוייק כי הביטוי כלפי בני"א נ"ל שהוא תוצאה.

כי עיקר מדת הענוה היא כפרש"י שמתוך השפלות נעשה סבלן ועיקר הסבלנות היא כלפי הנהגת הקב"ה עימו. ומתוך זה ממילא גם נעשה שפל וסבלן לבני"א. אבל מי שמתנהג בענוה כלפי בני"א אינה ראייה שהוא ענו כי אפשר שמעורב בזה גם כבוד, כי זה לא מכובד להיות כעסן על בני"א/מב, אבל המבחן האמיתי, הוא כלפי הקב"ה, כשמקבל כל מאורעותיו בשמחה ואהבה ולא מתייאש ולא נחלש מעבודתו במסירות נפש, גם כשיש מניעות ובזיונות וגם כשלא רואה תוצאות והצלחות, ואדרבה רואה הצלחת אחרים ושלא כסדר אצל עצמו, אעפ"כ ממשיך בעבודתו בכח והתלהבות ודחילו ורחימו. אבל הייאוש ועצבות הוא אבק הכעס, כמבואר בספר החרדים ולזה אפשר ליפול בקלות בלא ששום אדם ישים לב ובלא שתאבד את כבודך בעיני בשר ודם.

כי הסבלנות היא מדת הארך אפיים בעצמה, וכן משמע שם בתורה קנה שעיקר הסבלנות היא ששום דבר לא מבלבל אותו אלא בכל מאורעותיו נשאר דבוק בו ית', אלא שבדרך הקניין נראה שא"א לקפוץ מיד לעבוד על סבלנות ואריכות אפיים כי זו רק תוצאה של ביטול הישות וחומריות וגאוה שמהן נובע הכעס ודחיקת השעה וייאוש ועצבות שהיא אבק הכעס.

ונראה אע"פ שצריך תמיד לאחוז בכל מדות טובות אבל מצד השקעת הכח בעבודת המדות נראה כנ"ל שבאמת תחילת הענוה היא הסור מרע שלא להתגאות בד' בחי' המבוארות בתורה יד כנגד גדולים ושונים וקטנים ואפילו כנגד מדרגת עצמו, ואח"כ השלימות שלה היא הארך אפיים, לכן משה דייקא נכסף יותר מכל אדם לא"י בגלל מדת ארך אפים שראה שזוכים בה, כי הוא היה היותר חסר אותה להשלים עצמו אבל שאר אדם חסרים עוד כמה מדרגות שלפני כן.

לכן תחילת העבודה היא שבירת וביטול מדת הכעס.

²⁰ וכן נמצא בגשמיות במחקר מכניקת הקוונטים שהוכיחה מהעולם המקרוסקופי שברמת החלקיק החומר הגשמי הבודד הקטן ביותר אין שום חוק וסדר וכאילו יש לו בחירה עצמית, ואעפ"כ באופן לא מובן סך מסויים של חלקיקים ופעולות יתן תוצאה שווה תמיד. וזה ממש נפלא כיצד גם בטבע הנעלם של חלקיקים שאין העין רואה קיים המציאות הזו של הכל צפוי ואעפ"כ לכל פרט הרשות נתונה.

²¹ עיי"ש רמב"ן ואין כוונתי לסתור דבריו אלא מצד הגישה כיצד לזכות לזה ולא כיצד זה מתבטא בכלליות.

²² בתורה יא דיבר מזה שיש ענוה שהיא עמ"נ להתכבד בבחי' דבעינן למיחת לאקורי נפשין

כי הכעס הוא תכלית היישות והגאוה כי הכעס הוא כשאדם מתכנן מהלך ונעשה איזה הפרעה מניעה לא צפויה למהלך הזה/מ"ב בין שזו תכנית לעשות משהו ובין שזה מהלך דעתו על ערך עצמו כשבא משהוא או משהו לבטל דעתו בזה, זה מקומם את כל האני שלו כי אני רוצה כך ולא נעשה רצוני. ואז כל הישות מתפרצת בכעס להחזיר הדבר על כנו אל מהלכו המתוכנן.

ובזה דייקא עיקר התשובה

כמבואר בתורה ו' שעיקר התשובה היא ידום וישתוק למבזים אותו.

כי ישות האדם דהיינו החשיבות העצמית היא עצם הנפש, שעל כן הביזיון כיון שפוגע בה למעט ממנה נחשב כשפיכות דמים ורצח, כי זו פגיעה בעצם החיות וכל המציאות שלי. לכן לא שייך שפלות אצל גוי ואפילו יהודי שאינו בדביקות בו ית'. כי כיון שהשפלות היא ביטול הישות היא גם ביטול המציאות ומי שאין לו ישות אחרת לקבל ממנה חיות אזי הוא נעשה שלימול עצל ומיואש עצוב ומכווץ בלא חיות.

וזה כוונת רבנו בתורה קצו שענווה בלא חכמה היא ענווה פסולה/מ"ו,

וכן מבואר בתורה ד' אות ז' שהענווה שייכת רק אצל חכם כי החכמה מאין תמצא, דהיינו שלזכות לבחי' אין זה בעצמו השגת החכמה, ורק עי"ז זוכים לענווה, עי"ש/מ"ו.

כי חכמה היא תפיסת גדלותו ית' הלא נתפסת כמבואר בתורה פג תנינא, עה"פ אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, ופירש רבנו שזו עצם השגת החכמה מה שמשיג שהיא רחוקה ממני לכן החכמה נקראת רחוק. וכמו ילד קטן שאוחז בידו של אביו ומרגיש קטן מאד ביחס לאביו ואביו נתפס אצלו ככל יכול, וזה הנותן לו חיות לעשות, כי עושה על דעת אביו הכל יכול. אין הכוונה שלילד קטן אין גאוה אדרבה יש לו מאד כי עדיין לא התחיל לבטל ישותו, לכן אם תבזה אותו במה ששייך לו יפגע מאד, אבל אם תבזה אותו בדבר שלא שייך לו אזי אם זה שייך לאביו הוא לא יפגע אלא יתגאה שאביו כן יכול, וכך אצל העניו ושפל באמת עם חכמה אזי תופס עצמו לא יכול כלום ורק מכח אביו שבשמים הנותן לו כח יכול הרבה. ועוד גם מרגיש בבחי' כל יכול, כיון שאביו כל יכול.

ועניין זה צריך הבחנה דקה והרבה טועים בזה, שנדמה להם שזכו לשפלות דהיינו שהכח הפועל בהם בעשייתם היא הלשם שמים, ובאמת עדיין זו ישותם המפעילה אותם. דהיינו שעושים מעשים כדי שבסופו של דבר יחזור אליהם איזה גמול.

מפורסמת הקושיא שם בתורה ו' כיצד יתכן שהתשובה שלי תלויה בזולתי שיבזה אותי. אבל באמת נראה שעיקר הביזיון הוא המציאות, כשלא הולך לאדם כרצונו.

וזה מבואר בתורה פב תנינא שע"י גאוה אזי לא הולך כסדר, וזה בדיוק עניין הסבלנות של הענווה, דהיינו שפל ועי"ז סבלן, כי מתוך שפלותו אזי אין לו סדר מסויים שיכול שלא להיות כסדר, כי התכנית שלו היא רק לעשות רצונו ית' ואיך שיצליח לעשות זו התכנית והכסדר.

ונ"ל שזו כוונת רש"י שפל וסבלן שמחזיק עצמו אין כלפי הקב"ה וממילא לא מתכנן שום מהלך בדווקא אלא כהצעה בלבד לפי מה שנראה לו רצונו ית' ובכל חלקיק שניה ממתין לרמוז ממנו ית' שישנה את התכנית לכיוון הרצוי לו.

הרוצה לחכים ידרים וכו'

בילקוט אליעזר (ערך רוח) ביאר, שהרוצה להחכים ידרים, משום שלחכמה צריך התבודדות וצד דרום מרוב חמימותו אינו מיושב כל כך כמו הצפון, ולפיכך עליו להדרים, אך הרוצה להעשיר ולאסוף קניינים עליו להצפין, ומשום שלהתעשר שייך רק בצפון שהוא מקום מיושב. (הובא במתיבתא ב"ב כה: ילקוט ביאורים שם עמ' קכט)

בעניין החכמה מאין תמצא

לקוטים יקרים למגיד רבי דב בר ממעזריטש אות קכב – בפסוק (שמות יט טז) ויהי ביום השלישי בהיות הבוקר, והלא בוקר הוא תחלת היום, והוא ליה למימר תחלה בהיות הבוקר ואחר כך ביום השלישי ויובן על פי הידוע (זהר שמות כ' ע"א) שכל דבר שבעולמות נתהוו על ידי החכמה, שנאמר (תהלים קד כד) כולם בחכמה עשית, וצריך לפרש הטעם למה דוקא על ידי החכמה, כי הנה ידוע (עץ חיים שער מ"ב פרק א') שבכל דבר ודבר מעורב בו ד' יסודות, והנה הד' יסודות הם נגדיים

מ"ה בזה צחוק וכעס דומים מאד כי גם צחוק הוא על דבר שא"א להאמין ומ"מ הוא כן. והוא מלשון יצא חוק, (ב"ר נג ז') וראיתי מבארים שרומז לצחוק, כי גדר הצחוק הוא שיציאה מחוק מעוררת צחוק, כגון אדם מכובד בכובע ליצן וכן הוא על קטיעת מהלך כגון שאדם הולך ופתאם נופל אלא שמה שמצחיק זולתו, מכעיס את עצמו.

מ"ו בעניין הענווה פסולה דיבר רבנו בכמה תורות להזהיר ממנה. עיין סוף תורה עב תנינא ותורה כב תנינא.

מ"ז תורה ד' אות ז' – והתלמיד חכם הוא בחינת משה, שמשים עצמו פְּשִׁירִים, כְּמו שְׁפָתוֹב (בְּמִדְבָר י"ב): "וְהָאִישׁ מִשֶּׁה עָנּוּ מְאֹד", וְעַל יְדֵי זֶה נִקְרָא אִישׁ חָכֵם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (אִיּוֹב כ"ח): "וְהַחֲכָמָה מֵאֵין תִּמְצָא" (עֵין סוּטָה כ"א). וּבְזֶה יֵשׁ כַּח לַתְּלָמִיד חָכֵם לְכַפֵּר, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר: וְאִישׁ חָכֵם יְכַפְּרָנָה:

זה לזה, והאיך יכול להתהוות הבריאה וכל היצורים והנעשים מדברים שהם נגדיים להיות אחד, והענין כי כאשר החכמה נכנס לתוכה עושה את הכל לאין, כמו שכתוב (איוב כח יב) והחכמה מאין תמצא, פירוש והחכמה שהוא (זהר פנחס רנ"ז ע"ב) נקרא יש אמיתי, עושה את כל האורות לאין, כי הם מתבטלים מחמת בהירות אור החכמה, כי (חולין ס' ע"ב) שרגא בטיהרא מאי מהני, ואחר שעושה את הכל לאין, אז יש יכולת להתהוות בריה אחת מהד' יסודות^{קכג}, וזהו והחכמה מאין תמצא, פירוש מכח שהחכמה עושה את הכל לאין, תמצא, ר"ל יוכל להמצא בריה מד' יסודות. ואף על פי שאמרנו שבהכנסת החכמה נתבטלו הד' יסודות, עם כל זה יש בכל בריה רשימו של הד' יסודות, כי הוצרכו להתבטל לפי שעה בכדי שיוכל להתהוות הבריאה, מכל מקום נשארה הרשימו, ואז נעשה מאין יש, פירוש מכח האין שנעשה מתחלה על ידי החכמה, נעשה אחר כך יש. וזה אפשר לומר תחלת המחשבה סוף המעשה, כי תחלת המחשבה שהוא החכמה נקרא יש, ואחר כך בסוף המעשה גם כן נתהווה יש, נמצא כי החכמה היא עושה הכל, וזה שכתוב כולם בחכמה עשית, כי מכח החכמה שעושה את הכל לאין, תמצא, את הכל, ר"ל נמצאו כל הנבראים כנ"ל.

ולבאר הענין יותר נאמר כי החכמה נקרא (זהר צו כ"ח ע"א) כ"ח מ"ה, שהוא (עץ חיים שער י' פרק ג') מ"ה החדש שלא היה בו שום שבירה, והדברים עמוקים ואי אפשר לפרשם, והנה (שם) המ"ה החדש הוא בחינת יסוד, שיש בו כח לעלות עד הדעת, ולהשפיע מן המוחין עליונים לתחתונים, כמו שכתוב בכוונת הלולב (שער הכוונות ענין סוכות דרוש ה' דף ק"ה ע"ג), והוא המחבר את הכל, כמו שכתוב (דברי הימים א כט יא) כי כל בשמים ובארץ^{קכד}, ומתרגמינן דאחיד בשמיא ובארעא, בשמיא הוא התפארת הנקרא (זהר ויצא קנ"ז ע"ב) יעקב, שהוא המחבר ומכריע בין חסד וגבורה, לכך נקרא יעקב (זהר תרומה קע"ה ע"ב) בריח התיכון, בריח הוא אותיות חיבר, וכן נאמר (תהלים קלה ד) כי יעקב בחר לו יה, וכן (הושע יב יג) ויברח יעקב, הכל לשון חיבר, שהוא המחבר בנשיקין העליונים קדישין, וכן יוסף הוא (זהר פנחס רל"ו ע"א) מדת הצדיק נאמר בו (בראשית מא מ) ועל פיך ישק כל עמי וגו', וזהו שאמר הכתוב (בראשית לו ב) ואלה תולדת יעקב יוסף, ואמרו רז"ל (בראשית רבה פרשה פ"ד סי' ד') שהיה דומה לו ומה שאירע לזה וכו', נמצא כי כ"ח מ"ה שהוא צדיק יסוד עולם הוא המחבר הכל ומהווה אותם.

